
Przewodnik starszego zboru

ADWENTYSTYCZNY PRZEWODNIK STARSZEGO ZBORU
ZAWIERAJĄCY WSKAZÓWKI CO DO PLANOWANIA KAZAŃ I NABOŻEŃSTW

Lipiec
2001 •
Pierwsza
sobota

Temat kazania *Wezwanie, by przyjść i pójść*

„Jezus przyjął na siebie człowieczeństwo, aby mógł wyjść na przeciw ludzkości. On poddaje ludzi działaniu przekształcającej mocy prawdy wychodząc im naprzeciw tam, gdzie się znajdują” (Ellen G. White, *Ewangelizacja*, s. 94).

Myśl dnia

„Wrodzone cechy charakteru: duch krytycyzmu i zemsty, ambicja, zło usposobienie — wszystko to było w umiłowanym uczeniu i musiało zostać pokonane, aby mógł zostać reprezentantem Chrystusa. Był on nie tylko słuchaczem, ale także wykonawcą słów swego Pana. Od Jezusa nauczył się być cichym i pokornego serca, nosić jarzmo i dźwigać brzemię. Było to rezultatem przebywania w towarzystwie Mistrza” (Ellen G. White, „The Character of John”, *The Signs of the Times*, 20 IV 1891).

Wstęp do zbierania darów *Klucz do obfitości*

Jezus powiedział: „Dawajcie, a będzie wam dane” (Łuk. 6,38). Potwierdza to dając swoim dzieciom klucz do obfitości (Łuk. 16,10-12).

Kluczem do prawdziwego bogactwa jest wierność we wszystkich, nawet w najmniejszych sprawach. Sprawdza się to zarówno w sferze duchowej, jak i w świecie materialnym. Ellen G. White napisała: „W czasach starotestamentowych Bóg wezwał ludzi do oddawania dziesięciny ze wszystkich dochodów, powierzył im sprawy doczesnego życia, talenty, które mieli rozwijać, aby Mu służyć. Żądał dziesięciny jako najniezbędniejszej części tego, co człowiek winien Mu oddawać. Powiedział: Daję ci dziewięć części z dziesięciu, a w zamian za to oczekuję, że zwrócisz mi tę jedną część, która należy do mnie” (*Testimonies*, t. III, s. 394).

Jeśli tę część należącą do Boga wiernie oddaję Mu tutaj, na ziemi, to On otworzy przede mną większe możliwości i obarczy mnie większą odpowiedzialnością, a ponadto otrzymam prawdziwe bogactwo wiecznej chwały i czci jako wywyższony i uwielbiony przez Boga obywatel Jego wiecznego królestwa.

Zwróćmy teraz wyrozumiałemu i łaskawemu Bogu to, co należy do Niego, aby On mógł w zamian dać nam większe dobra.

Tekst biblijny i pieśni

Mar. 3,13-19

Pieśń _____

Pieśń _____

Opowiadanie dla dzieci *Bóg posługuje się małymi rzeczami (i małymi ludźmi)*

Pomocze: agrałki, znaczki pocztowe, taśma klejąca, spinacze do papieru.

Nauka: Chociaż jesteśmy mali i często mamy poczucie, że niewiele znaczymy, to jednak Bóg może się nami posłużyć.

Przyjrzyjcie się wszystkim tym drobnym rzeczom. Kto by pomyślał, że mogą być ważne? Ta agrałka może pomóc nam zapiąć koszulę, gdy urwie się guzik. Ten znaczek pocztowy sprawia, że list wędruje na drugi koniec świata. Taśma klejąca łączy ze sobą kartki papieru i umożliwia przymocowanie ich do ściany albo drzwi. Spinacz spina kartki razem, aby któraś z nich się gdzieś nie zapadziła.

Czy pamiętacie, jak kiedyś mnóstwo ludzi przyszło do Jezusa i słuchało Go przez cały dzień, aż wreszcie wszyscy mocno zgłodnieli? Kiedy Jezus zobaczył, że są głodni, chciał ich nakarmić i zapytał swoich uczniów, co mają do jedzenia. Żaden z nich nic nie miał, ale znalazł się mały chłopiec, który oddał swoją kolację. Było to pięć małych chlebków i dwie ryby. Jezus wziął ten skromny posiłek i rozmnożył go, tak iż wszyscy się najedli.

Choć jesteśmy mali i czasami uważamy się za mało ważnych, to jednak prawda jest taka, że każdy z nas ma wiele do dania innym i każdy z nas jest ważny w służbie dla bliźnich. Pomyślcie o miłości, którą możecie dać. Możecie rozdzielać uśmiechy i uściski. Możecie zaproponować pomoc. Możecie mówić miłe słowa. To wszystko nie jest zależne od waszego wzrostu, ale tylko od tego, czy macie wielkie serca.

Plan kazania *Wezwanie, by przyjść i pójść*

I. WPROWADZENIE

- A. Możemy przyjść do Jezusa tacy, jacy jesteśmy i zachęcić innych, by uczynili tak samo. Jednak prawdą jest również i to, że gdy przychodzimy do Jezusa, zmieniamy się.
- B. Jego przekształcająca moc objawiła się najwyraźniej w zmianach, jakie nastąpiły w Jego uczniach, którzy stali się apostołami. Po wniebowstąpieniu Pana i zesłaniu Ducha Świętego ludzie ci stali się odważnymi zwiastunami ewangelii, co sprawiło, że przywódcy polityczni i religijni byli im wrogami (Dz. 4,1-3).
- C. Zanim ktokolwiek może zostać apostołem, najpierw musi być uczniem. Nie wszyscy uczniowie stali się apostołami. Uczeń to ten, kto się uczy, idzie za Mistrzem, słucha Go i jest Mu posłuszny.
- D. Słowo *apostół* oznacza „posłany”. Apostoł to człowiek reprezentujący tego, kto go posłał, udający się z misją

w jego imieniu. W I Kor. rozdz. 12 Paweł mówi o apostołstwie jako o darze Ducha dla Kościoła. Nie możemy ograniczyć tego daru jedynie do pierwszych dwunastu apostołów. Każdy, kto pod wpływem Ducha Świętego udaje się na misję, jest w rzeczywistości apostołem.

1. Jeśli mamy się stać sługami Chrystusa, Jego apostołami i pomocnikami, to musimy „być z Nim”.
 2. Apostołowie Jezusa byli początkowo tylko odbiorcami, ale dzięki przebywaniu z Nim stali się także dawcami.
- E. Jezus Chrystus wzywa nas, byśmy byli z Nim, zanim uczyni nas błogosławieństwem dla innych ludzi.

II. JEZUS WZYWA WSZYSTKICH, BY PRZYSZLI DO NIEGO

- A. On zaprasza nas, byśmy przyszli do Niego i doświadczyli oczyszczającej mocy Jego przebaczenia.
- B. Jezus zaprasza nas, byśmy nawiązali rodzinną więź z Bogiem (Jan 1,11.12). On pragnie, by wszyscy doświadczyli poczucia przynależności, które staje się udziałem Jego dzieci.
- C. Jezus zaprasza nas, byśmy przyszli do Niego i przyjęli pełnię życia (Jan 10,10).

III. JEZUS WZYWA DO PRZEBYWANIA Z NIM

Mamy przyjąć Go jako Pana, nauczyciela, pasterza i przyjaciela. Zanim pierwsi uczniowie stali się apostołami, musieli „być z Nim”.

- A. Jedynie będąc z Jezusem mogli naprawdę poznać Boga (Jan 14,9). Jezus przyszedł, by objawić charakter i zamiary Boga.
 1. Trzeba czasu, aby kogoś dobrze poznać.
 2. Aby kogoś poznać, musimy go pilnie słuchać.
 3. Aby kogoś dobrze poznać, musimy przyglądać się mu.
 4. Aby kogoś poznać, musimy ponieść ryzyko, iż zostaniemy zranieni.
- B. Jedynie będąc z Jezusem możemy się nauczyć żyć przez wiarę.
 1. Musimy się nauczyć ufać Bogu.
 2. Większość z nas ma skłonność do ufania samym sobie i okolicznościom, w jakich się znajdują.
 3. Wielu z nas woli obmyślić własny plan działania i potem przedłożyć go Bogu do zatwierdzenia. Nieraz samowolnie wkraczamy na niepewny grunt i oczekujemy od Boga, że będzie nas chronił mimo naszych błędnych decyzji.

4. Jezus chce nas nauczyć, że Bóg jest dobry i mądry. On zawsze wskazuje nam, co jest słuszne i co powinniśmy czynić dla własnego dobra i dla dobra bliźnich.
- C. Jedynie będąc z Jezusem możemy naprawdę poznać miłość Bożą.
1. Jezus pragnął nauczyć swoich uczniów miłowania Boga ponad wszystko, a bliźniego jak samego siebie. Wszyscy musimy się tego nauczyć, bowiem z natury jesteśmy egocentryczni i samolubni.
 2. Bezpieczeństwo i rozwój innych były zawsze najważniejsze dla Jezusa Chrystusa.
- D. Jedynie będąc z Nim Jego uczniowie mogli nauczyć się znaczenia absolutnego posłuszeństwa.
1. Jezus był posłuszny swojemu Ojcu.
 2. Pragnął rozbudzić w swoich uczniach pragnienie takiego miłowania Boga, aby zawsze byli posłuszni woli Bożej. Jezus wiedział, że ewangelizowanie świata będzie zależne od posłuszeństwa Jego uczniów.
 3. Kiedy ktoś umrze dla swojego „ja”, zostanie wzbudzony do wiecznego życia.

IV. PODSUMOWANIE

- A. Po dłuższym okresie i rozwoju „uczniowie po raz pierwszy zostali nazwani chrześcijanami”. W Antiochii nazwano ich chrześcijanami, ponieważ pozwolili Jezusowi Chrystusowi, by przemienił ich na Jego podobieństwo.
- B. Bóg potrzebuje was, a inni potrzebują tego, co Bóg może uczynić przez was. Postanówcie być z Nim, aby mógł was uczynić uczniami, a potem także apostołami, ukształtowanymi zgodnie z Jego wolą i planem.

V. ILUSTRACJA Powołanie apostołów — Dlaczego ja?

Nauczyciel szkoły sobotniej uczył grupę nastolatków o uczniostwie Chrystusa — o ich możliwościach, cechach, i o tym, dlaczego zostali wybrani. Pod koniec lekcji pewien nastolatek bardzo zainteresowany sprawą powołania i wybrania przez Boga, zapytał:

— Dlaczego Jezus wybrał Judasza?

Na to nauczyciel odpowiedział:

— Nie wiem. Jednak mam jeszcze trudniejsze pytanie: Dlaczego Jezus wybrał mnie?

Przewodnik starszego zboru

ADWENTYSTYCZNY PRZEWODNIK STARSZEGO ZBORU
ZAWIERAJĄCY WSKAZÓWKI CO DO PLANOWANIA KAZAŃ I NABOŻEŃSTW

Lipiec
2001 •
Druga
sobota

Temat kazania *Najstraszniejsza piekielna hipoteza*

„Jezus żyje, zmartwychwstał i żyje na wieki” (Ellen G. White, *Manuscript Releases*, t. III, s. 281).

Myśl dnia

„»A gdy to mówili, On sam stanął wśród nich i rzekł im: Pokój wam!« Oto mamy niezbity dowód, że Chrystus jest żywym Zbawicielem. Jeszcze niedawno był w grobowcu Józefa, ale zerwał więzy śmierci i wyszedł jako zwycięzca. (...) Nadzieja świata! Chrystus powstał, więc Zbawiciel jest teraz zmartwychwstałym Zbawicielem! (...) Ci, którzy zasnęli w Jezusie, zostaną wywołani z więzienia grobu (...) ku chwalebnej nieśmiertelności” (Ellen G. White, *In Heavenly Places*, s. 353).

Wstęp do zbierania darów

Bóg jest źródłem i dawcą wszelkich błogosławieństw. On nie zajmuje się rzucaniem na nas przekleństw. Jednak w Biblii czytamy, że ci, którzy okradają Go z dziesięcin i darów, zostaną „obłożeni klątwą” (Mal. 3,9). Jest to proste stwierdzenie faktu.

Okradanie Boga z tego, co Mu się słusznie należy, jest pogwałceniem ósmego przykazania (II Mojż. 20,15). Grzech jest przestępstwem zakonu (I Jana 3,4). Diabeł wprowadził grzech na świat, gdyż on od początku grzeszy (I Jana 3,8).

„Szatan przypisuje Stwórcy i Dobroczyńcy ludzkości swe własne cechy. Okrucieństwo to jego cecha, natomiast Bóg jest miłością. Wszystko, co On stworzył, było czyste, święte i pełne miłości, aż do czasu, gdy pierwszy wielki buntownik wprowadził grzech. Szatan jest wrogiem, który najpierw kusi człowieka do grzechu, a następnie niszczy go, jeśli tylko może; gdy opanuje już swą ofiarę, cieszy się z ruiny, jaką spowodował. Gdyby mu pozwolono, wciągnąłby w swe sidła wszystkich ludzi. Bez interwencji boskiej mocy, nie uratowałby się ani jeden syn, ani jedna córka Adama” (*Wielki bój*, s. 370).

Przed pojawieniem się grzechu na świecie nie było przekleństwa. Nie było grzechu dopóty, dopóki Lucyfer nie zgrzeszył przeciwko Bogu. On jest inicjatorem grzechu. On i jego grzech są źródłem przekleństwa. Przekleństwo jest nieuchronnym skutkiem grzechu. Błogosławieństwo natomiast wynika z natury Boga. W Mal. 3,10 Bóg mówi, że okna niebios zostaną otwarte i błogosławieństwa zesłane dla tych, którzy wiernie oddają dziesięciny. Błogosławieństwo jest obiecane i pewne. Dziękujmy za nie Bogu, gdy oddajemy nasze dziesięciny i dary.

Tekst biblijny i pieśni

I Kor. 15,10-20

Pieśń _____

Pieśń _____

Opowiadanie dla dzieci *Więcej w przyszłości*

Nauka: „Jeśli tylko w tym życiu pokładamy nadzieję w Chrystusie, jesteśmy ze wszystkich ludzi najbardziej pożalowania godni” (I Kor. 15,19).

Hiszpańscy podróżnicy, którzy pierwsi dotarli do Ameryki Południowej, byli pełni uniesienia. Nie mogli sobie wyobrazić, że poza nią może jeszcze coś być. Wysłali do Hiszpanii wiadomość: „Dotarliśmy do krańca świata!” Urzędnicy królewscy byli tak podniekszycowani tą wiadomością, iż wybili okolicznościową monetę z napisem „Ne Plus Ultra”, co znaczy „Nic poza tym”. Jakże się mylili! Kiedy owi badacze zaczęli przemierzać ląd porośnięty gęstą tropikalną dżunglą, odkryli, że ciągnie się on bardzo daleko.

25 września 1513 roku, gdy Vasco Nunez de Balboa stanął na szczycie góry, jego oczom ukazał się bezkresny obszar Oceanu Spokojnego. Okazało się, że jednak jeszcze coś jest dalej.

Wybito nowe hiszpańskie monety z podobnym napisem, ale już bez słowa *Ne*. Napis brzmiał teraz „Plus Ultra”, co oznacza „Jeszcze więcej”. Wielu ludzi pod pewnym względem przypomina tych pierwszych hiszpańskich odkrywców. Wierzą oni, że życie doczesne jest wszystkim, co mają — jedynym czasem na miłość, śmiech, rozwój, budowanie, naukę, poszukiwania, doświadczenia, podróże i wszystkie wspaniałe rzeczy, które dają człowiekowi radość. Niebo, według nich, jest swego rodzaju niebytem, w którym duchy snują się na obłokach. Nic dziwnego, że wielu ludzi nie chce się tam znaleźć! W tym świecie jest wiele dobrych rzeczy, ale w niebie jest „jeszcze więcej”. Chrystus oddał życie nie tylko po to, byśmy mogli żyć na tym świecie, ale także w wieczności. „Wszystkie skarby świata będą udostępnione studiom dzieci Bożych. Z niewysłowionym zachwytem wnikiemy w szczęście i mądrość nieupadłych istot. Będziemy mieli udział w skarbach przez wieki nagromadzonych przez tych, którzy oglądali dzieła Boże. Upiływające lata wieczności będą przynosiły z sobą coraz więcej wspaniałych objawień” (*Wychowanie*, s. 215).

Plan kazania *Najstraszniejsza piekielna hipoteza*

I. WPROWADZENIE

- A. Paweł stwierdził, że gdyby nie było takiego zjawiska jak zmartwychwstanie, to wieść o zmartwychwstaniu Chrystusa należałoby włożyć między bajki.

- B. W swoim wywodzie Paweł uzmysławia korynckim chrześcijanom następstwa braku zmartwychwstania. Co by było, gdyby Jezus nie zmartwychwstał?
- C. Ktoś określił tę hipotezę jako „przypuszczenie dokonane w celu zbadania jego logicznych następstw”.

II. GDYBY CHRYSZTUS NIE ZMARTWYCHWSTAŁ, WIARA I EWANGELIZACJA BYŁYBY BEZ ZNACZENIA

- A. Wszelkie wysiłki zmierzające do pozyskania zgubionych ludzi dla Chrystusa byłyby głupotą i stratą czasu, gdyby Chrystus nie zmartwychwstał.
- B. Nie otrzymalibyśmy przebaczenia, bowiem zapłata za nasze odkupienie nie zostałaby potwierdzona.
- C. Nasi umiłowani, którzy zasnęli w Chrystusie, pozostaliby w ciemności i wiecznej nicości.
- D. Gdyby Chrystus nie zmartwychwstał, byłibyśmy ze wszystkich ludzi najbardziej godni politowania!

III. JEDNAK PRAWDA JEST INNA

- A. Chrystus zmartwychwstał! Grób nie mógł Go zatrzymać. Wrogowie Chrystusa nie mogli zahamować działania mocy Bożej!
- B. Celem tego poselstwa nie jest udowadnianie, ale zwiastowanie. Inni już dowiedli jego prawdziwości. Przeczytajcie ich dzieła, studiujcie dowody, ale pamiętajcie o jednym: racjonalna wiara nie wystarczy, by być zbawionym. Trzeba jeszcze przyjąć prawdę sercem, co oznacza zupełne oddanie serca zmartwychwstałemu Chrystusowi.

IV. CZY MACIE „PAŁAJĄCE SERCA”?

- A. Kiedy przez wiarę przyjmujemy prawdę o zmartwychwstaniu Chrystusa, wówczas zaczyna działać w naszym życiu Jego moc dostępna wyłącznie dla wierzących.
- B. Dzięki „pałającym sercom” misjonarze udają się do dalekich krajów, a wierzący „wszystko uznają za stratę” ze względu na Chrystusa i Jego królestwo.
- C. Chrześcijaństwo opiera się na zmartwychwstaniu Chrystusa. Gdyby On nie zmartwychwstał, nie mielibyśmy żadnego powodu, by głosić ewangelię światu.

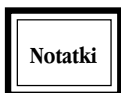
V. PODSUMOWANIE

- A. Ta piekielna hipoteza jest fałszywa! Wkrótce po najsmutniejszym dniu w historii świata, dniu ukrzyżowania Chrystusa, przyszedł najradośniejszy dzień Jego zmartwychwstania.

- B. Jezus wkroczył w krainę śmierci, aby powrócić na zawsze jako Pan życia.
- C. W czasie, gdy Jezus był w grobie, świat pogrążył się w mroku niepewności. Jednak Jezus powstał do nowego życia. To nie był przypadek! Bóg wkroczył w historię! Śmierć uwięziła człowieczeństwo Jezusa i uśmierciła Go. Jednak Bóg wziął w niewolę śmierć i pokonał ją! Chrystus jest zapowiedzią zmartwychwstania sprawiedliwych. Zmartwychwstał w odrodzonym ciele. Gdy zostaniemy wzbudzeni z martwych, będziemy do Niego podobni.
- D. Najstraszniejsza piekielna hipoteza upada pod naporem argumentów. Zmartwychwstanie jest faktem! Jezus żyje! Idźcie i rozgłaszajcie to wszędzie!

VI. ILUSTRACJA

Na początku XX wieku grupa prawników spotkała się w Anglii, by omówić biblijne opisy zmartwychwstania Jezusa. Pragnęli się przekonać, czy istnieją dostateczne informacje, by dowieść prawdziwości tego wydarzenia przed angielskim sądem. Kiedy ukończyli swoje studium, opublikowali wyniki swych badań. Doszli do wniosku, że zmartwychwstanie Chrystusa jest jednym z najlepiej udokumentowanych faktów w historii świata! W swojej niewielkiej książce zatytułowanej *Countdown (Odliczanie)* G. B. Hardy stawia pewne, zmuszające do myślenia, pytania dotyczące zmartwychwstania. Pyta: „Czy ktokolwiek skutecznie uniknął śmierci i jest w stanie tego dowieść? Czy ten dowód jest dostępny dla mnie? Oto fakty: Grób Konfucjusza — zajęty. Grób Buddy — zajęty. Grób Mahometa — zajęty. Grób Jezusa — pusty! Możecie się spierać, jeśli chcecie, ale nie ma sensu bronić przegranej sprawy”.

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Przewodnik starszego zboru

ADWENTYSTYCZNY PRZEWODNIK STARSZEGO ZBORU
ZAWIERAJĄCY WSKAZÓWKI CO DO PLANOWANIA KAZAŃ I NABOŻEŃSTW

Lipiec
2001 •
Trzecia
sobota

Temat kazania *Wiarygodny przewodnik dobrego życia*

„Prawo Boże jest tak niezmiennie jak charakter Boga” (Ellen G. White, „The True Standard of Righteousness”, *Second Advent Review and Sabbath Herald*, 28 VIII 1885).

Myśl dnia

„Bóg uczcił nas czyniąc depozytariuszami swego prawa, więc gdyby kaznodzieje i lud byli tym dostatecznie poruszeni, nie spoczęliby na laurach. Powierzono nam prawdy o doniosłym znaczeniu, które mają stanowić próbę dla świata. (...) Nie nauczyli się całkowitej zależności od Boga ani czerpania przez żywą wiarę z wielkiego Źródła światłości i siły, aby ich wysiłki mogły być w pełni skuteczne” (Ellen G. White, „Young Men as Missionaries”, *Advent Review and Sabbath Herald*, 23 V 1912).

Wstęp do zbierania darów

Bóg jest wierny, uczciwy i wiarygodny. Dał Abrahamowi szczególną obietnicę w I Mojż. 15,13.14. Spełnienie się tej obietnicy jest opisane w II Mojż. 12,40.41.

Błogosławieństwo Boże obiecane tym, którzy oddają dziesięcinę, jest nie mniej pewne. Przygotujmy się na otrzymanie go, gdy spełniamy łaskawe Boże polecenie.

Tekst biblijny i pieśni

Mat. 5,17-20

Pieśń _____

Pieśń _____

Opowiadanie dla dzieci *Chrześcijańskie wyzwanie*

Pomoce: Kostka Rubika albo podobna jej łamigłówka.

Nauka: Niełatwo być chrześcijaninem.

Mam tutaj pewien przedmiot. To jest kostka Rubika. Przed laty niemal każdy chciał mieć taką łamigłówkę. [Pokaż dzieciom kostkę i wyjaśnij, jak ona działa]. Wielu uważało, że warto ją mieć, bo była dla nich wyzwaniem — trudno było ją ułożyć. Naprawdę trzeba intensywnie myśleć i być cierpliwym, aby ułożyć kostkę Rubika.

Bycie chrześcijaninem także nie jest łatwe. Jeśli idziecie za Jezusem, wybieracie *najlepszy*, ale nie najłatwiejszy, sposób życia. Kiedy byłem w trzeciej klasie, miałem w klasie koleżankę, która pochodziła z biednej rodziny. Nie była zbyt ładna i nie miała ład-

nych ubrań. Czasami dzieci potrafią być bardzo okrutne, a właśnie my byliśmy dla niej szczególnie okrutni. Jednak pamiętam koleżankę, która była uprzejma dla tej dziewczynki — rozmawiała z nią i siedziała z nią w jednej ławce, kiedy nikt inny nie chciał z nią usiąść. Wiedzieliśmy, że ta koleżanka postępuje właściwie, ale nie mieliśmy odwagi, by czynić tak samo. Ta okazująca współczucie koleżanka postępowała podobnie jak Jezus. Pochodziła z pobożnej rodziny, w której wiarę traktowano poważnie. Wołała się narazić na kpiny i odrzucenie, niż opuścić osobę potrzebującą pomocy. Była gotowa zapłacić cenę, jakiej wymagało postępowanie zgodne z wiarą.

Być chrześcijaninem to *najlepszy* sposób życia, ale nie najłatwiejszy! Wymaga wysiłku i cierpliwości większej niż układanie kostki Rubika. Jednak prawdziwie wartościowe życie wymaga, byśmy pamiętali, że Bóg miłuje wszystkich ludzi i dzielili się z nimi tą wiedzą.

Plan kazania *Wiarygodny przewodnik dobrego życia*

I. WPROWADZENIE

- A. Musimy pragnąć powodzenia w życiu. Aby osiągnąć powodzenie, potrzebujemy wiarygodnego przewodnika.
- B. Taki przewodnik jest wskazany w Kazaniu na Górze. Chrystus stwierdził, że prawo Boże jest wiarygodnym przewodnikiem w prowadzeniu dobrego życia.

II. ZNACZENIE PRAWA (Mat. 5,17.20)

Chrystus ograniczył 613 przepisów wydanych przez uczonych w Piśmie do dwóch przykazań: miłości Boga i miłości bliźniego. W tym sensie Chrystus uważał prawo za wiarygodnego przewodnika dobrego życia.

- A. Stwierdzony fakt.
 1. Jezus przyszedł wypełnić zakon, a nie rozwiązać go (w. 17).
 2. Chrystus unikał dwóch niebezpieczeństw.
 - a) po pierwsze, niebezpieczeństwa przedstawiania Boga w negatywnym świetle,
 - b) po drugie, niebezpieczeństwa zaniżania standardów obowiązujących Jego naśladowców.
 3. Potrzebujemy prawa, aby wiedzieć, jak mamy żyć.
- B. Wypełnienie zakonu (Mat. 5,17)
 1. Jezus przyszedł nie po to, by rozwiązać zakon, ale go wypełnić (w. 17). *Wypełnić* znaczy w tym kontekście „wyrazić pełniej”.
 2. W jaki sposób Chrystus wypełnił prawo?
 - a) swoim postępowaniem,

- b) wyjaśniając jego wewnętrzne znaczenie,
 - c) nadając mu pozytywne znaczenie, nie zwrócił naszej uwagi na to, czego nie powinniśmy czynić, ale na to, co musimy zrobić.
- C. Odrzucenie fikcji (Mat. 5,20).
1. Jezus wezwał nas do sprawiedliwości większej niż sprawiedliwość uczonych w Piśmie i faryzeuszów. Ludzie ci starali się zachowywać jedynie literę zakonu, przy czym czynili to mechanicznie i bezdusznie.
 2. Dziesięć przykazań to zbiór wielkich zasad, na podstawie których każdy indywidualnie musi poznać reguły, jakie mają rządzić jego życiem.

III. NIEZMIENNOŚĆ PRAWA BOŻEGO (Mat. 5,18)

Chrystus powiedział, że prawo jest tak święte, iż nawet najmniejsza jego część nigdy nie przeminie, nie straci ważności. Prawo Boże jest niezienne! Jeśli pragniemy cieszyć się dobrym życiem, musimy przyjąć prawo Boże jako nasz przewodnik. Jest kilka powodów, dla których prawo to nie może być zmienione.

- A. Bóg się nie zmienia (Mal. 3,6). Jedynie On wie, co jest najlepsze dla nas. Dlatego też dał nam prawo, nie po to, aby nas ograniczać, ale by uwolnić nas od błędów i pozwolić nam w pełni rozwinąć nasze możliwości.
- B. Ludzkość i jej podstawowe potrzeby także się nie zmieniają (Jer. 13,23).
- C. Dobro i zło nie zmieniają się również (Ps. 19,8.9). Zakon jest cenny nie dlatego, że jest prawem, ale dlatego, że jest dobry. Dobro i zło się nie zmieniają.
- D. Boży przewodnik moralnej odnowy jest stale niezmiennym prawem, które Bóg ogłosił przed tysiącami lat.

IV. MIARA PRAWA (Mat. 5,19)

To my jesteśmy mierzni przez prawo, a nie my je mierzymy. Musimy pamiętać, że podlegamy sądowi prawa, a nie my je sądzimy. To my jesteśmy poddani próbie, a nie prawo. Ludzie sami zostają złamani, gdy próbują złamać prawo. Ono zaś trwa wiecznie i nigdy nie zostanie usunięte.

- A. Prawo mierzy nas na podstawie naszych uczynków (Mat. 5,19).
 1. Chrystus ostrzega nas przed próbami łamania prawa albo nakłaniania kogokolwiek do łamania prawa.
 2. Prawo jest wiarygodnym punktem odniesienia, na podstawie którego określamy właściwy kierunek naszego życia. Astronauci potrzebują jakiegoś zewnętrznego, stałego punktu odniesienia w czasie lo-

tów w przestrzeni kosmicznej. Takim niezmiennym punktem odniesienia może być jakaś gwiazda lub inne ciało niebieskie. Astronauci nie mogą polegać na odczuciach ani nawet na skomplikowanych urządzeniach elektronicznych. Odczucia i sprzęt mogą zawieść. Gwiazdy i ciała niebieskie nie zmieniają się z dnia na dzień. Podobnie prawo Boże jest jedyną wiarygodną miarą naszego postępowania.

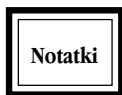
- B. Prawo mierzy nas także na podstawie tego, czego uczymy (Mat. 5,19). Źle jest, gdy dopuszczamy się złego. Jednak jeszcze gorzej, gdy jednocześnie uczymy innych wybierać zło.
- C. Prawo „mierzy” nas na podstawie tego, kim jesteśmy.
 - 1. To, co czynimy i czego uczymy, objawia, kim jesteśmy. Zostaliśmy powołani, aby być solą ziemi i światłością świata.
 - 2. Nasz stosunek do Słowa Bożego i Bożych przykazań świadczy o jakości naszego chrześcijańskiego charakteru.

V. PODSUMOWANIE

Dawno temu na Dzikim Zachodzie wędrowni kaznodzieje przepławiali się przez rzeki konno. Kiedy przepływali wezbraną rzekę i patrzyli w rwący nurt, często wpadali w panikę, wpadali do wody, a wtedy prąd ich porwał. Jednak jeśli patrzyli na przeciwległy brzeg, pokonywali rzekę bezpiecznie. Wśród życiowych burz prawo Boże daje nam pokój, bezpieczeństwo i równowagę. Kiedy kierujemy wzrok na wieczne Boże zasady, wówczas bezpiecznie przepławiamy się przez wezbrane rzeki życia.

VI. ILUSTRACJA *Powodzenie*

„Powodzenie to poznanie woli Bożej i trzymanie się jej” (George W. Truett).

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Przewodnik starszego zboru

ADWENTYSTYCZNY PRZEWODNIK STARSZEGO ZBORU
ZAWIERAJĄCY WSKAZÓWKI CO DO PLANOWANIA KAZAŃ I NABOŻEŃSTW

Lipiec
2001 •
Czwarta
sobota

Temat kazania *Rozwój chrześcijańskiej rodziny (część I)*

„Każda chrześcijańska rodzina powinna pokazywać przed światem moc i doskonałość chrześcijańskiego wpływu” (Ellen G. White, *Chrześcijański dom*, s. 10).

Myśl dnia

„Bóg postanowił, by rodziny na ziemi były symbolem rodziny niebiańskiej” (Ellen G. White, *Christian Service*, s. 208). „Gdyby domy rodzinne tych, co uważają się za chrześcijan, posiadały właściwe oblicze, wywierałyby potężny wpływ ku dobremu” (Ellen G. White, *Chrześcijański dom*, s. 21).

Wstęp do zbierania darów

Siedmiorakie błogosławieństwo dziesięciny:

1. Jest błogosławieństwem dla serca, ponieważ czyni je wrażliwym na wołę Bożą.
2. Jest błogosławieństwem dla życia, ponieważ wznosi je na wyższy poziom łaski.
3. Jest błogosławieństwem dla rąk, ponieważ czyni je chętnymi w służbie Bożej.
4. Jest błogosławieństwem dla umysłu, ponieważ daje mu zadowolenie z czynienia dobra.
5. Jest błogosławieństwem dla pozostałych dziewięciu dziesiątych, ponieważ Bóg jest uwielbiony.
6. Jest błogosławieństwem dla człowieka, ponieważ daje mu miejsce w Bożym dziele.
7. Jest błogosławieństwem dla Kościoła, ponieważ umożliwia mu zatrudnienie większej liczby misjonarzy.

Tekst biblijny i pieśni

Łuk. 15,11-32.

Pieśń _____

Opowiadanie dla dzieci

Wy jesteście Kościołem

Nauka: Jesteście ważną częścią społeczności!

Kiedy miałem mniej więcej tyle lat co wy, dowiedziałem się w szkole sobotniej o czymś, o czym wy, być może, też już wiecie. Otóż Kościół to nie dom modlitwy, ale ludzie — także wy, najmłodsi.

Mam nadzieję, że podoba się wam tutaj. To jest szczególne miejsce i czas, ponieważ spotykamy się tutaj, aby oddawać chwałę i dziękczynienie Bogu.

Mam nadzieję, że będąc tutaj słuchacie i patrzycie uważnie, a w czasie lekcji szkoły sobotniej zadajecie także pytania i dzielicie się tym, czego się nauczyliście.

Byłem mniej więcej w waszym wieku, kiedy po raz pierwszy przyszedłem do domu modlitwy. Rozglądałem się, słuhałem i zadawałem wiele pytań. Lubiłem zielone zakładki wystające z wielkiej Biblii leżącej na kazalnicy i ładny garnitur kaznodziei. Lubiłem słuhać pieśni wykonywanych przez chór i marzyłem, że w przyszłości także będę śpiewał w chórze. Lubiłem także spotykać się z przyjaciółmi.

Jednak przez długi czas czułem się obco. Czy i wy czasem tak się tutaj czujecie? Mimo wszystko przychodziłem do domu modlitwy, a kiedy dorosłem, już nie wydawał mi się taki wielki i obcy. Teraz czuję się tu jak u siebie w domu.

Mam nadzieję, że wy także czujecie się tu jak u siebie w domu. To jest wasze miejsce. Jesteście tu potrzebni i ważni. Bez was to zgromadzenie nie byłoby tak miłe, jak jest teraz.

Plan kazania *Rozwój chrześcijańskiej rodziny*

I. WPROWADZENIE

- A. Bóg tak urządził nasze życie, że na każdym etapie życia przygotowuje nas do następnego etapu.
- B. Te etapy to słodkie dzieciństwo, burzliwa młodość, pracowity wiek dojrzały, dobry wiek średni i pogodna starość.

II. SŁODKIE DZIECIŃSTWO

Trwa ono od narodzenia do dwunastego roku życia. W tym czasie kształtują się podstawy całego życia człowieka. W miarę dorastania dziecko uczy się odpowiedzialności.

- A. Poważniejsze kryzysy.
 - 1. Autorytet. Bezpośrednim autorytetem w życiu dziecka są rodzice. We wczesnym dzieciństwie dziecko próbuje rzucać wyzwania rodzicom. Jest to naturalne zjawisko, bowiem dziecko musi się przekonać, jak silny jest ich autorytet.
 - 2. Bezpieczeństwo. Poczucie bezpieczeństwa to zaufanie oparte na zewnętrznych uwarunkowaniach. Jeśli dziecku pozwala się na niemądre postępowanie i pozbawia się je właściwego rodzicielskiego kierownictwa, wówczas nie czuje się ono bezpieczne i nie ufa rodzicom.
 - 3. Moralność. Wielu z nas przeszło kiedyś przez coś takiego — dzieci wracają do domu i używają wulgarnych wyrazów albo zachowują się w nieodpowiedni spo-

sób podpatrzony u rówieśników. Niektórzy przeżyli szok, gdy dowiedzieli się, że ich dziecko ściągało na klasówce w szkole. Poważny kryzys przeżywamy wtedy, gdy dziecko zaczyna postępować niezgodnie z biblijnymi standardami.

- B. Odpowiedź. Właściwe koncepcje dla chrześcijańskich rodziców.
1. Miłość. Miłujcie wasze dzieci zawsze. Nie bójcie się wychowywać je pamiętając o uprzejmości. Kiedy dziecko jest najbardziej nieposłuszne, właśnie wtedy potrzebuje najwięcej miłości.
 2. Przykład. Dziecko potrzebuje przykładu do naśladowania.
 3. Zbawienie. Najważniejszym doświadczeniem rodzicielskim jest prowadzenie dziecka do zbawienia. Rodzice powinni żyć tak, aby stale dawać dzieciom świadectwo mocy nowonarodzenia.

III. BURZLIWA MŁODOŚĆ

Młodość zaczyna się w wieku dwunastu lat i trwa aż do chwili uniezależnienia się dziecka od rodziców.

- A. Poważniejsze kryzysy. Nastolatki są już odpowiedzialne za swoje czyny, choć nadal podlegają władzy rodzicielskiej.
1. Bunt przeciwko autorytetom. Rodzice sprawują pełną kontrolę nad dzieckiem i ponoszą za nie całkowitą odpowiedzialność, kiedy jest małe. W miarę dorastania dziecka, rodzice muszą uczyć je odpowiedzialności i samokontroli. Najgwałtowniej proces ten przebiega właśnie w wieku dojrzewania. Czasami dzieci są bardzo niecierpliwe i dążą do niezależności za wszelką cenę, a rodzice bywają zbyt ostrożni i próbują nadmiernie kontrolować dziecko. Niejednokrotnie prowadzi to konfliktu pokoleń i buntu młodych ludzi przeciwko rodzicom.
 2. Brak celu. Większość nastolatków nie ma wyraźnie określonego celu w życiu. Żyją z dnia na dzień, co doprowadza ich do frustracji. Próbuje więc różnych rzeczy w życiu. W większości przypadków brakuje im umiejętności i przygotowania. Zdarzają się więc niepowodzenia i frustracja się pogłębia.
 3. Niemoralność. Kryzysy wpędzają młodych ludzi w eksperymentowanie z nową siłą, która zaczyna działać w ich organizmach — z seksem. Pojawiają się nowe zainteresowania. Otwiera się przed nimi nowy świat sprzecznych ze sobą emocji i pokus.

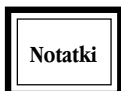
- B. Odpowiedź. Są to lata cechujące się wielką wrażliwością, potencjałem i zdolnością zdobywania wiedzy. W tym okresie Bóg pragnie posiąść umysły i serca młodych ludzi. Jeśli w wieku młodzieńczym człowiek nawraca się do Boga, wówczas jego chrześcijańskie doświadczenie niemalże nie ma granic.

IV. PODSUMOWANIE

- A. Bóg sprawia, że życie nastolatków nabiera szczególnego znaczenia, ma swój cel i przeznaczenie. Czynienie woli Bożej ukierunkowuje postępowanie młodych ludzi, zwracając uwagę na moralność i sprawiedliwość w tym ważnym okresie życia.
- B. Bóg jest Stwórcą. On od początku zna problemy, jakie mamy w okresie dojrzewania. Ani przez chwilę nie powinniśmy zapominać o tym, że On ma plan co do nas. Zna rozwiązanie wszystkich naszych problemów. Dziękujemy Bogu za to, że w potrzebie możemy otrzymać Jego pomoc.

V. ILUSTRACJA *Troszczenie się o członków rodziny*

Gdy więź rodzinna jest mocna, jej członkowie troszczą się o siebie nawzajem. Kiedy w życiu napotyka się na trudności, poświęcają czas na pomaganie sobie nawzajem.

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Przewodnik starszego zboru

ADWENTYSTYCZNY PRZEWODNIK STARSZEGO ZBORU
ZAWIERAJĄCY WSKAZÓWKI CO DO PLANOWANIA KAZAŃ I NABOŻEŃSTW

Sierpień
2001 •
Pierwsza
sobota

Temat kazania *Rozwój chrześcijańskiej rodziny (część II)*

„Każda chrześcijańska rodzina jest sama w sobie Kościołem”
(Ellen G. White, *Notebook Leaflets from the Elmsbaven Library*,
t. I, s. 77).

Myśl dnia

„Chrześcijańskie rodziny, założone i prowadzone zgodnie z Bożym planem doskonale pomagają kształtować chrześcijański charakter. Rodziny na ziemi powinny być symbolem wielkiej rodziny w niebie. »Żony, bądźcie uległe mężom swoim jak Panu, bo mąż jest głową żony, jak Chrystus Głową Kościoła, ciała, którego jest Zbawicielem« (Efez. 5,22-23)” (Ellen G. White, *Manuscript Releases*, t. X, s. 202).

Wstęp do zbierania darów

Boże potęgujące się błogosławieństwo

W czterdziestym siódmym rozdziale Księgi Ezechiela czytamy: „Potem zaprowadził mnie z powrotem do bramy przybytku; (...) a woda spływała ku dołowi spod bocznej prawej ściany świątyni, na południe od ołtarza”. Później jest powiedziane, że woda sięgała do kostek.

Woda głęboka do kostek nie była złą, gdyż stanowiła część całości. Jednak nie była to jeszcze pełnia Bożych błogosławieństw dla „powołanych, wybranych i wiernych”. Nie jest wolą Boga, by Jego dzieci „miały” błogosławieństwa tylko „po kostki”. Ellen G. White napisała: „Niechaj nikt nie igra z odpowiedzialnością. Obojętnie, czy obracacie małymi sumami, czy wielkimi, pamiętajcie, że Bóg błogosławi tylko pilnych pracowników” (*Counsels on Stewardship*, s. 48).

Bądźmy wierni w dziesięcinie, aby Bóg mógł obdarzać nas coraz większymi błogosławieństwami, jak przyobiegał to w Księdze Ezechiela.

Tekst biblijny i pieśni

Filip. 1,15 — 2,4

Pieśń _____

Pieśń _____

Opowiadanie dla dzieci

Dzieci są jak owieczki, o które Jezus się troszczy

Pomoce: Zrób owcę przyklejając watę do wyciętego z tektury zwierzątka.

Nauka: Utrzymywanie coraz bliższej więzi z Jezusem.

Większość z was na pewno zna pieśń o małej owieczce (*Śpiewajmy Panu*, nr 611). Zaśpiewajmy ją razem.

„Znam owieczkę, gdzie jest, gdzie?

Co nie chciała słuhać, nie!

Zbiegła w dal od swoich stad

I na zgubny weszła ślad!”.

Małe owieczki są śliczne. Mają puszystą, miłą w dotyku wełnę i wesoło podskakują na zielonej trawie. Mali chłopcy i dziewczynki są jak owieczki. Jezus chce, byście byli szczęśliwi i radośni. Chce także, abyście mieli piękne charaktery, byście ładnie się wyrażali i postępowali. Jednak jeśli czasami zdarzy się, że któryś z was nie postąpi właściwie i będzie jak zabląkana owieczka, Jezus będzie was szukał, bo On zawsze pragnie, byście byli z Nim i uczyli się od Niego tego, co dobre.

„Znam owieczkę, którą Bóg

Sam wybawił z wszystkich trwóg.

Sam ją z cierni podniósł On

I na rękę zaniósł w dom.

Dziś owieczka mała ta

Wciąż przy boku Zbawcy trwa.

Nie opuszcza Jego stad,

Za Pasterzem idzie w ślad”.

Plan kazania *Rozwój chrześcijańskiej rodziny*

I. WPROWADZENIE

- A. Pięć podstawowych okresów życia to: słodkie dzieciństwo, burzliwa młodość, pracowity wiek dojrzały, dobry wiek średni i pogodna starość.
- B. Nasz niebiański Ojciec przeprowadzi nas przez kryzysy i wyzwania związane nie tylko z okresami dzieciństwa i młodości, ale także pracowitego wieku dojrzałego, dobrego wieku średniego i pogodnej starości.

II. PRACOWITY WIEK DOJRZAŁY

Kiedy nastolatek dorasta, w jego umyśle rodzą się pytania: Jak powinienem żyć? Kto teraz będzie płacił rachunki? Gdzie będę mieszkał? Czy potrzebuję ubezpieczenia na życie? Itd. itp.

- A. Poważniejsze kryzysy. W tym wieku pojawiają się trzy zasadnicze kryzysy:
 1. Małżeństwo. Kryzys przychodzi, kiedy człowiek czuje, że zawarł niewłaściwy związek. Jak uniknąć niewłaściwego małżeństwa? Czy zawarcie niewłaściwego małżeństwa usprawiedliwia dopuszczanie się niemoralności?
 2. Wybór rodzaju i miejsca pracy. Kiedy pojawiają się rozmaite problemy i ograniczenia związane z pracą, wielu

zastanawia się, czy przypadkiem nie wybrali niewłaściwego zajęcia w życiu. Każdy, kto przeżywa taki kryzys, potrzebuje szczególnego wsparcia ze strony rodziny.

3. Materializm. Na każdego czyha ta pokusa, i często taka osoba traci z oczu wyższe wartości.

B. Odpowiedź.

1. Odpowiedź znajduje się w Rzym. 12,1.2. Bóg wzywa nas, byśmy żyli sprawiedliwie.
2. Problemy związane z kryzysem w małżeństwie mogą zostać rozwiązane. Można uniknąć rozwodu i rozwiązości. Zwycięstwo jest w zasięgu tych, którzy poddają się Bogu.
3. Jeśli poddacie swoją wolę woli wiecznego Boga, On pokieruje wami w wyborze życiowego zajęcia. Materialistyczne ideały ustąpią miejsca chrześcijańskim. Wejściu na Bożą drogę towarzyszy obietnica zaspokojenia wszystkich naszych prawdziwych potrzeb.

III. DOBRY WIEK ŚREDNI

Wiek średni może być najlepszym okresem w życiu. W tym czasie kolejne pokolenie dorasta u boku rodziców, a potem przychodzą na świat wnuki, które wnoszą w życie tyle radości. W tym czasie macie więcej czasu, by na nowo zacieśnić więzi małżeńskie. Wasze ciała nieco „zwalniają”, ale umysły nadal są bystre i produktywne.

A. Poważniejsze kryzysy.

1. Umiejętność zaakceptowania upływu czasu to wielka sprawa. Wielu ludzi nie potrafi zaakceptować faktu, iż osiągnęli wiek średni. Boją się starości. Ten lęk wynika z tego, iż lekceważą dobre strony tego okresu życia.
2. Małżeństwo. Wiek średni nierzadko wiąże się z kolejnym kryzysem małżeńskim. Bywa, że małżonkowie tracą stopniowo seksualną witalność. Niektórzy są wystawieni na pokusę, by sprawdzić się pod tym względem poza małżeństwem. Wiele osób zaniedbuje swoich współmałżonków zajmując się sprawami dzieci. A później, gdy dzieci opuszczają dom, małżonkowie nagle odkrywają, że nie znają jeden drugiego.
3. Praca. W wieku średnim zdarza się, że ludzie nagle uświadamiają sobie, iż nie mają już szans na awans w pracy. Dla niektórych może to być druzgocące doświadczenie.
4. Stres. Psychiczny i fizyczny stres jest powszechnym zjawiskiem wśród ludzi w wieku średnim. Ciało nie jest już tak aktywne i silne, jak dawniej. Jednak nadal mają oni cele do osiągnięcia i pragnienia, które chcieliby zaspokoić.

B. Odpowiedź.

1. Człowiek w wieku średnim potrzebuje dobrych rad. Paweł, gdy był właśnie w takim wieku, dał nam kilka mądrych wskazówek, które znajdujemy w Filip. 4,11.13.19.
2. To przesłanie naszego Pana wychodzi naprzeciw wszystkim naszym potrzebom.

IV. POGODNA STAROŚĆ

Ludzie doświadczający przez wiele lat Bożej łaskowości są uprzejmi i mili. Jednak i dla nich starość jest najtrudniejszym okresem w życiu. Jest to czas, na który człowiek przygotowuje się przez całe życie.

A. Kryzysy. Jedynie ci, którzy mają za sobą lata pozytywnych doświadczeń, mogą skutecznie podjąć wyzwania starości.

1. Śmierć. Druzgocącym wydarzeniem jest śmierć towarzysza życia. Umierają także przyjaciele i znajomi. Oczekiwanie na własną śmierć liczy się już teraz w latach, a nie w dziesiątkach lat.
2. Zdrowie. Człowiek jest coraz słabszy i ma coraz więcej kłopotów ze zdrowiem. Przygnębiająca jest także zależność od innych ludzi w różnych, coraz liczniejszych, codziennych sprawach.
3. Praca. Zbliża się czas emerytury i mniejszych dochodów, a inflacja powoduje, że siła nabywcza pieniądza jest coraz mniejsza.
4. Marzenia. Mija czas spełniania się marzeń w doczesnym życiu. Wiele nadziei i oczekiwań związanych z dziećmi także już się nie spełni.

B. Odpowiedź.

1. Lata pogodnej starości mimo wszystko mogą być najlepszymi latami życia. Bóg pragnie, byśmy cieszyli się życiem do samego końca. Rada zawarta w Filip. 4,6.7 pozwala zachować spokój umysłu.
2. Dzięki Chrystusowi możemy doświadczyć Bożej „zachowującej mocy”. To jest odpowiedź na wszelkie problemy i pogodną starość.

V. PODSUMOWANIE

Wszyscy, i to bez względu na wiek, przeżywamy kryzysy i stoismy w obliczu problemów. Bóg w swej łaskowości ma odpowiedź na każdy problem i kryzys.

Przewodnik starszego zboru

ADWENTYSTYCZNY PRZEWODNIK STARSZEGO ZBORU
ZAWIERAJĄCY WSKAZÓWKI CO DO PLANOWANIA KAZAŃ I NABOŻEŃSTW

Sierpień
2001
• Druga
sobota

Temat kazania *Wpływ ojca*

„Ojcowie powinni (...) towarzyszyć dzieciom, współczuć w ich drobnych kłopotach, przywiązać je do siebie silnymi więzami miłości i wywierać taki wpływ na rozwijające się umysły, aby ich ojcowska rada była uważana przez dzieci za świętą” (Ellen G. White, *Reflecting Christ*, s. 174).

Myśl dnia

„Wiele kazań jest wygłaszanych i wiele się pisze o odpowiedzialności matek, podczas gdy na odpowiedzialność ojca stosunkowo rzadko zwraca się uwagę. Apelujemy do ojców w nadziei, że zaczną się poczuwać do obowiązku wychowywania swoich dzieci. Mówimy: Strzeżcie się, by nie pobłażać żadnemu złemu nawykowi, który mógłby pośrednio czy bezpośrednio osłabić moralną wrażliwość waszych dzieci” (Ellen G. White, „A Lesson for the Times”, *The Health Reformer*, 1 VII 1878).

Wstęp do zbierania darów

Oddawanie dziesięciny — sprawa faktów

Nigdy nie słyszałem, by szczodry człowiek narzekał, że zarządzanie zbożem pochłania dużo pieniędzy. Niechętni dawcy narzekają, że tak dużo muszą oddawać, a ochotni martwią się, że dają za mało.

Nie znam rodziny, która oddawałaby przez dłuższy czas dziesięcinę, a potem przestała to czynić.

Nie znam szczodrej rodziny, w której brakowałoby szczęścia.

Nie znam chciwej, skąpej rodziny, która nie byłaby niezadowolona z wielu rzeczy.

Nie znam człowieka poddającego krytyce wiele spraw, który byłby jednocześnie szczodry i ofiarny.

Doszedłem do wniosku, że istnieje bezpośredni związek między wiarą a szczodrością człowieka. Ci, którzy są szczodrzy, zazwyczaj są także wierni, a skąpi częściej bywają niewierni.

Tekst biblijny i pieśni

Łuk. 11,11-13; Mat. 10,37; II Kor. 12,14

Pieśń _____

Pieśń _____

Opowiadanie dla dzieci *Trwale wartości*

Pomoce: pierścionek z tombaku i prawdziwy złoty pierścionek.

Nauka: Nie można wierzyć pozorom szukając trwałych wartości.

Przyjrzyjcie się tym dwóm pierścionkom. Ten wygląda pięknie. Spójrzcie, jak błyszczą i jakie ma piękne oczko. Możecie przypuszczać, że jest kosztowny. Jednak to tylko pozory. To jest imitacja warta kilka złotych. Nie wszystko złoto, co się świeci.

Teraz spójrzcie na ten mały, niepozorny pierścionek. Wydaje się taki zwyczajny i prosty, i ma bardzo małe oczko. Jednak jeśli przyjrzyjcie się mu od wewnętrznej strony, zauważycie pewien znak świadczący o tym, że pierścionek jest wykonany ze szczerego złota. Ten mały kamyk to prawdziwy brylant. Ten pierścionek jest wart dużo pieniędzy.

Złoty pierścionek z diamentem jest wart więcej niż sztuczny pierścionek ze sztucznym kamieniem. Złoto jest trwale — nie rdzewieje i nie śniedzieje, a więc jest znacznie bardziej wartościowe niż inne metale.

Biblia mówi, że są rzeczy trwalsze i cenniejsze niż złoto. Czytamy w niej, że miłość trwa wiecznie, a wiara i nadzieja są cenniejsze niż wszelkie ziemskie dobra. Są to duchowe skarby przewyższające swą wartością złoto i kosztowności.

Mądrzy ludzie to tacy, którzy w swym życiu szukają trwałych wartości pochodzących tylko od Boga — wartości, których nie można kupić za pieniądze. Uważnie przyjrzyj się swojemu życiu i staraj się znaleźć te skarby, które trwają wiecznie. Nie pożałuj, jeśli to uczynisz.

Plan kazania *Wpływ ojca*

I. WPROWADZENIE

Konieczne jest, by rola ojca została właściwie zrozumiana.

II. WPŁYWY KSZTAŁTUJĄCE OJCA

A. Zwróćmy uwagę na wielorakie wpływy, jakim podlega ojciec.

1. Przeszłość. Młoda kobieta nigdy nie powinna poślubić mężczyzny przymykając oko na jego wady i zakładając, że „zmieni się” po ślubie. Trudno odrzucić przeszłość w jednej chwili.
2. Terazniejszość. Terazniejszość każdego ojca opiera się na więzi małżeńskiej z żoną.
3. Przyszłość. W przyszłości czeka go poważna odpowiedzialność związana z wychowywaniem dzieci.

B. Przyrodzone zdolności.

1. Naturalne skłonności. Wrodzone skłonności, talenty i kondycja zdrowotna w znacznym stopniu determinują kierunek jego życia.

2. Wykształcenie. Poziom wykształcenia (formalnego i nieformalnego) będzie wpływał na to, jak poradzi sobie z czekającymi go obowiązkami.
 3. Praca. W zależności od rodzaju wykonywanej pracy ojciec podlega różnym wpływom społecznym i ekonomicznym. Mężczyzna powinien brać pod uwagę to, jakie skutki dla rodziny przyniesie w przyszłości wykonywanie przez niego takiej czy innej pracy zawodowej.
 4. Rekreacja. Rekreacja jest ważną częścią życia ojca. Wpływa ona znacząco na inne dziedziny życia.
- C. Finanse.
1. Konieczność zarabiania na utrzymanie. Ojciec jest pod presją zarabiania na utrzymanie rodziny stosowne do stylu życia, jaki wybrali on i jego żona.
 2. Konieczność ograniczania wydatków. W miarę coraz większych potrzeb w rodzinie oraz wzrostu inflacji, ojciec jest zmuszony ograniczyć wydatki rodzinne.
 3. Konieczność oszczędzania. Oszczędzanie środków na zaspokojenie przyszłych potrzeb jest jednym z najważniejszych obowiązków ojca.
 4. Konieczność rozwiązywania zaistniałych problemów. Nieuchronnie od czasu do czasu rodzina jest w sytuacji wymagającej wydania większej ilości pieniędzy (np. gdy ktoś zachoruje). Ojciec musi się więc zatroszczyć o zabezpieczenie środków na taką ewentualność (ubezpieczenie, oszczędności itp.).
- D. Sprawy duchowe.
1. Osobiste nawrócenie. Ojciec jako głowa rodziny potrzebuje nowonarodzenia.
 2. Osobisty rozwój. Rodzina musi widzieć duchowy rozwój w życiu ojca.
 3. Zaangażowanie rodziny. Ojciec ma obowiązek zaangażować całą rodzinę we wspólne uwielbianie Boga.
 4. Środowisko. Ojciec powinien umieścić swoją rodzinę w środowisku sprzyjającym jej duchowemu rozwojowi.

III. WPŁYW OJCA

Ojciec zawsze powinien doceniać siłę swego wpływu na rodzinę i otoczenie.

A. W pracy.

1. Pilność. Jedną z biblijnych cnót mężczyzny jest rzetelna praca, co zachęca innych do solidności i pracowitości.
2. Uczciwość. Uczciwość i szanowanie miejsca pracy to niezbędne zalety.

3. Twórcza inicjatywa. Postęp jest osiągany dzięki twórczemu myśleniu i działaniu.
- B. W społeczeństwie.
1. Ewangelizacja. Zagubiony świat potrzebuje przykładu wierzących ojców, którzy mogliby prowadzić bliźnich do Chrystusa.
 2. Ekonomia. Jeśli ojciec radzi sobie z rodzinnymi finansami, może także nauczyć tego swoich przyjaciół i znajomych.
 3. Moralność.
- C. W rodzinie.
1. Żona. Osobą, na którą wywiera on największy wpływ, jest jego żona.
 2. Dzieci. Zazwyczaj biorą one przykład z ojca.
 3. Rodzice. Rodzice są dumni i szczęśliwi, gdy widzą, że ich syn jest odpowiedzialnym i godnym szacunku mężem i ojcem.
 4. Teściowie. Wielu rodzinnym problemom można zapobiec, jeśli ojciec szanuje rodziców żony i zapewnia ich, że kocha ich córkę i wnuki.
- D. W zborze.
1. Obecność. Kościół potrzebuje ojców, którzy uczestniczą w życiu zboru i dbają o to, by ich rodziny także to czyniły.
 2. Talenty. Kiedy ojciec powierza swoje talenty Bogu, aby zostały wykorzystane w zborze, wywiera ogromny wpływ na swoją rodzinę.
 3. Finanse. Wspierając finansowo Kościół ojciec wskazuje swojej rodzinie właściwe priorytety.
 4. Służba. Aby nauczyć dzieci służenia Bogu, ojciec powinien praktycznie pokazać im, jak to czynić.

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Przewodnik starszego zboru

ADWENTYSTYCZNY PRZEWODNIK STARSZEGO ZBORU
ZAWIERAJĄCY WSKAZÓWKI CO DO PLANOWANIA KAZAŃ I NABOŻEŃSTW

Sierpień
2001
• Trzecia
sobota

Temat kazania *Dzieci — Boży dar*

„To, że mądrość z góry jest nam dana, jest tak pewne, jak to, że o nią prosimy” (Ellen G. White, 1888 Materials, s. 71).

Myśl dnia

„Rodzice nie mogą właściwie wychować dzieci, jeśli sami nie nauczą się współpracować z Panem w Jego działaniu na serca. Pierwszym warunkiem wychowania rodziny w bojaźni Pańskiej jest osobiste poświęcenie się Bogu. Niech rodzice zaczną wykonywać dzieło serca, bowiem ono decyduje o całym życiu” (Ellen G. White, „Entire Consecration Necessary”, *Advent Review and Sabbath Herald*, 14 III 1893).

Wstęp do zbierania darów *Bądźcie jak owce*

Jeśli dajecie szczerze będąc biednymi, to będziecie dawać także jako bogaci. Jeśli nie dajecie będąc bogatymi, to nie będziecie dawać także jako ubodzy. Bóg urządził to tak, że w dobroczynności uczestniczą obie ręce — jedna, która daje, i druga, która przyjmuje. Dziękujcie Bogu, że wasza ręka daje. Nie mówcie: „Będzie mi brakować tego, co oddam”. Bądźcie jak owce, które oddają swoją wełnę, a mimo to, gdy zbliża się zima, mają nową sierść.

Tekst biblijny i pieśni

Ps. 127,1-5; Przyp. 22,6; Efez. 6,1-4

Pieśń _____

Pieśń _____

Opowiadanie dla dzieci *Największym darem, jaki możemy dać innym, jest nasza miłość.*

Nie wiem, jak wy, ale ja lubię dawać i otrzymywać prezenty. Mam tutaj ładnie zapakowany prezent. [Pokaż paczkę]. Kiedy byłem w waszym wieku, zawsze smuciłem się, że nie miałem dość pieniędzy, by kupić prezenty urodzinowe i gwiazdkowe dla osób, które pragnąłem obdarować. Pewnego dnia uświadomiłem sobie, że nie potrzebuję pieniędzy, by dać ludziom największy dar na świecie. Miałem przecież coś, czego wszyscy potrzebują i co można dawać w każdym czasie. Faktycznie każdy z was ma ten dar. Czy wiecie, co to takiego?

Chciałbym każdemu z was dać ten dar. Teraz otworzę paczkę. [Odpakuj prezent, otwórz pudełko i rozwiń papierowy transparent znajdujący się w środku]. Tu jest napisane „Kocham was”.

Największym darem, jaki możecie dać ludziom, jest miłość. Bóg miłuje nas i okazał nam swoją miłość oddając nam swojego Syna, Jezusa. Jezus okazał nam swoją miłość oddając za nas życie.

Jeśli miłujemy Boga, to będziemy także wzajemnie okazywać sobie miłość. Miłość jest największym darem, jaki możemy dać i otrzymać.

Plan kazania *Dzieci — Boży dar*

I. WPROWADZENIE

- A. Nieskończona miłość Boża postanowiła, że dzieci mają być błogosławieństwem dla rodziców.
 - 1. Kiedy rodzice borykają się ze skrajną, buntowniczą postawą i trudnościami sprawianymi przez dzieci, w chwili słabości mogą się zastanawiać, czy dobrze zrobili decydując się na wydanie na świat potomstwa.
 - 2. Ci ludzie, którzy nie mogą mieć dzieci, często boją się z tego powodu i czują się rozgoryczeni tym, że Bóg dopuścił do takiej sytuacji.
- B. Bez względu na to w jakiej sytuacji się znajdujemy, możemy ufać Bogu i polegać na jego pomocy, dzięki której możemy znieść wszystko, co niesie nam los.
- C. Dziecko niewątpliwie jest nie tylko darem i błogosławieństwem, ale także życiową próbą dla rodziców.

II. ROZWÓJ DZIECI

W procesie rozwoju dziecka rola rodziców traci na znaczeniu, a nabiera znaczenia rola samego dziecka.

- A. Okres niemowlęcy. Dziecko nie rodzi się z własnej woli. To rodzice wydają je na świat, ponieważ tego pragną. Rodzice muszą o tym stale pamiętać.
- B. Wykształcenie. Przyszłe życie dziecka w świecie jest zależne od jego wykształcenia. Od lat przedszkolnych po wyższe studia mądrzy rodzice powinni prowadzić dzieci w czasie zdobywania przez nie wykształcenia.
- C. Dojrzewanie. Organizm dziecka dojrzewa wcześniej niż jego psychika. Ważne jest, by rodzice zajęli właściwą postawę wobec seksu i umieli przygotować dziecko na zmiany zachodzące w jego rozwijającym się organizmie.
- D. Wiek młodzieńczy. Cierpliwość, mądrość, miłość i kompetencja rodziców zostają wystawione na próbę, gdy dziecko wkracza w okres młodzieńczego buntu. Jednak także w tym okresie rodzice muszą pamiętać o tym, by właściwie kierować dziećmi.
- E. Młodość. Gdy młodzi ludzie wkraczają w dorosłe życie, rodzice powinni nadal im pomagać otaczając ich swoją miłością i wspierając mądrą radą. Wielkim wyzwaniem

dla rodziców jest kierowanie młodzieży na drogę uczciwości i prawdy.

III. DECYZJE PODEJMOWANE PRZEZ DZIECI

Rola rodziców w życiu dziecka jest ogromna, ale musi ono ponosić odpowiedzialność za podejmowane decyzje. Życie dziecka w coraz większym stopniu jest zależne od jego osobistych decyzji — właściwych i niewłaściwych.

- A. Decyzje dotyczące zbawienia. Rodzice mogą być znakomitym przykładem chrześcijańskiego życia. Jednak wybór drogi zbawienia należy pozostawić dziecku. Musi to być jego osobista decyzja.
- B. Decyzje dotyczące wykształcenia. Mądrzy rodzice doceniają wartość wykształcenia. Mogą pokierować dzieckiem w wyborze kariery zawodowej. Mogą wspomagać instytucje edukacyjne. W miarę możliwości mogą sfinansować studia na wybranym przez dziecko kierunku. Jednak jeśli dziecko nie będzie miało pragnienia i wewnętrznej motywacji do zdobycia wykształcenia, pieniądze i wysiłki rodziców zostaną zmarnowane.
- C. Decyzje dotyczące życia w społeczeństwie. Naturalne jest, że rodzice troszczą się o to, z kim przyjaźni się ich dziecko. Czy ludzie ci przestrzegają zasad moralności? Jaki wpływ wywierają na dziecko? Jednak niezaprzeczalnym faktem jest to, że dziecko będzie szukać takich przyjaciół, jacy odpowiadają jego upodobaniom. Każdy ostatecznie sam decyduje o tym, w jakim towarzystwie chce przebywać.
- D. Decyzje dotyczące moralności. Budzenie się świadomości seksualnej jest powodem troski rodziców. Rodzice muszą być prostolinijni w tych sprawach. Powinni także uczyć dzieci biblijnych zasad moralności. Jednak ostateczne decyzje i tak należeć będą do dzieci. Dlatego na rodzicach spoczywa obowiązek takiego uświadomienia dzieci, aby mogły one podejmować właściwe decyzje.

IV. KIERUNEK ROZWOJU DZIECI

Chociaż rola szkoły (nauczycieli) i Kościoła (katechetów) w kierowaniu rozwojem dziecka jest znaczna, to jednak najważniejszą rolę odgrywają rodzice. Muszą podjąć świadomy wysiłek kierowania rozwojem dzieci.

- A. Osobista wartość. Dlatego też konieczne jest, by rodzice wpoili w serce dziecka poczucie własnej wartości i użyteczności. Choć to samo próbują czynić wspomniane wyżej instytucje, to jednak rodzina jest idealnym miejscem, w którym dziecko rozwija w sobie poczucie przynależności i czuje się potrzebne.

- B. Dobry przykład. Dziecko uczy się na przykładach. Przykład rodziców ma tu największe znaczenie. Dziecko potrzebuje kogoś, kogo może naśladować. Błogosławieni są ci rodzice, którzy z poświęceniem służą dziecku przykładem.
- C. Nauczanie. Wykształcenie dziecka nie może spoczywać tylko w rękach szkoły. Rodzice mogą i powinni być nauczycielami dziecka.
- D. Kierowanie. Dziecko musi mieć autorytet, na którym może się oprzeć. Jeśli rodzic nie jest autorytetem dla dziecka, może dojść do tego, że dziecko będzie lekceważyć wszelkie autorytety.

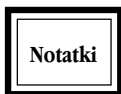
V. PODSUMOWANIE

Dzieci są cenną częścią społeczeństwa i Kościoła. Bóg za pośrednictwem dzieci wnosi błogosławieństwo w życie rodzin, społeczeństw i zborów. Rodzice muszą być świadomi kłopotów, jakie sprawia wychowywanie dziecka i wiedzieć, jak z nich wybrnąć.

VI. ILUSTRACJA

Pewnego dnia wziąłem kawałek miękkiej gliny i zacząłem coś lepić, a gdy naciskałem glinę palcami, ona poddawała mi się. Po kilku dniach znowu zwróciłem uwagę na ten kawałek gliny, i chociaż był on już twardy, zachował taki kształt, jaki mu nadałem. Nie mogłem już zmienić tego kształtu.

Podobnie rodzice kształtują młode serca swoich dzieci, a po wielu latach, gdy dzieci są już dorosłymi mężczyznami i kobietami, rodzice mogą widzieć w nich owoce swojej rodzicielskiej pracy — efekty ich wpływu i wychowania utrwalone w postaci zalet, ale także wad. Prośmy Boga o to, by obdarzył rodziców mądrością i prowadził ich tak, aby przekazywali swoim dzieciom tylko to, co najlepsze.

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Przewodnik starszego zboru

ADWENTYSTYCZNY PRZEWODNIK STARSZEGO ZBORU
ZAWIERAJĄCY WSKAZÓWKI CO DO PLANOWANIA KAZAŃ I NABOŻEŃSTW

Sierpień
2001 •
Czwarta
sobota

Temat kazania *Ożywienie ewangelizacji*

„Wszyscy, którzy zostali powołani do składania świadectwa o Chrystusie, muszą Go poznać, aby mogli być skutecznymi świadkami” (Ellen G. White, *Counsels to Parents, Teachers, and Students*, s. 243).

Myśl dnia

„Jeśli ewangelizowaniem zajmuje się tylko kaznodzieja, to ci, którzy zostali pozyskani dla wiary, skarłowacieją duchowo i będą chorzy duchowo z braku możliwości wykorzystania swojego duchowego potencjału. Powinni nauczyć się, jak ewangelizować, jak modlić się, jak śpiewać dla chwały Bożej. Jeśli się tego nie nauczą, ich doświadczenie będzie jednostronne. Poświęćcie Bogu wasze umysłowe, duchowe i fizyczne siły, a one używane będą się rozwijać w służbie Mistrza” (Ellen G. White, „Witnesses for Christ”, *Advent Review and Sabbath Herald*, 10 IX 1895).

Wstęp do zbierania darów

„Ci, którzy kultywują dobroczynność, nie tylko czynią dobro dla innych i przynoszą błogosławieństwo odbiorcom darów, ale także błogosławią samych siebie otwierając serca na wpływ prawdziwej dobroczynności. Każdy promień światła udzielony innym znajdzie odbicie w sercu darczyńcy. Każde uprzejme słowo wypowiedziane do zasmuconych, każda pomoc udzielona potrzebującym i każdy dar dla ubogich złożony ku chwale Bożej, przyniosą błogosławieństwo dawcy. Ci, którzy w ten sposób pracują, będąc posłuszni prawu nieba, otrzymają Bożą aprobatę. Radość z czynienia dobra innym podniesie ich na duchu oraz ożywi ich umysł i ciało” (Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, t. IV, s. 56).

Tekst biblijny i pieśni

Rzym. 12, 1.2; I Jana 1, 1-4

Pieśń _____

Pieśń _____

Opowiadanie dla dzieci

Wszyscy jesteśmy świadkami Jezusa

Nauka: Dopomóc dzieciom do tego, by zrozumiały, w jaki sposób mogą uczestniczyć w ewangelizacji.

Z Biblii dowiadujemy się, że wszyscy jesteśmy świadkami Jezusa — ludźmi, których przywilejem i obowiązkiem jest opowiadanie bliźnim o Bożej miłości i łasce. Kiedy słyszymy słowo „świadczenie”, przychodzi nam od razu na myśl pastory i ewangelisci, którzy są etatowymi pracownikami Kościoła. Prawda jest jednak taka, że nie tylko oni i nie tylko dorośli mogą być świadkami Chrystusa.

Wy także możecie nimi być.

1. Możecie świadczyć o miłości Bożej będąc szczęśliwymi dziećmi. Możecie żyć w sposób potwierdzający prawdę o Bogu, w którego wierzycie.
2. Możecie świadczyć pomagając innym. Myśląc o innych i pomagając im w potrzebie możecie im pokazać, jaki jest Bóg, w którego wierzycie.
3. Możecie świadczyć wypowiadając uprzejme słowa. Słowa mogą być pocieszeniem dla zranionych dusz. Chryścijanie powinni wypowiadać tylko takie słowa, które leczą i łagodzą ból.

Nie tylko możecie być, ale już jesteście świadkami Jezusa. Ludzie patrzają na was i zastanawiają się, czy warto wierzyć w Jezusa i pójść za Nim.

Plan kazania *Ożywienie ewangelizacji*

I. WPROWADZENIE

- A. Jakie były pierwsze i ostatnie pouczenia, których Jezus udzielił swoim uczniom? Możemy je przeczytać w Mat. 4,19 i Dz. 1,8. Pierwsze i ostatnie nauki Jezusa dotyczyły ewangelizacji. Prośmy Pana, by ożywił naszą ewangelizacyjną działalność i wzniecił w sercu zapał.
- B. Jezus posłużył się wieloma podobieństwami, by opisać charakter swojej misji. Nazwał swoich naśladowców „solą ziemi” i „światłością świata”. Dał im „klucze królestwa”. Powiedział o sobie, że jest „żywym chlebem” i „wodą życia”. Porównał też swoje królestwo do „kwasu chlebowego” i do „ognia” zrzuconego na ziemię.
- C. Co łączy te wszystkie ilustracje? Otóż każda z nich przedstawia coś, co działa i przenika. Sól przenika potrawę i konserwuje ją oraz nadaje jej smak. Światło przenika ciemności i rozprasza je. Klucz wnika do zamka i otwiera drzwi. Chleb dostaje się do organizmu i odżywia go. Woda dostaje się do ciała i uczestniczy w jego funkcjach życiowych. Kwas przenika ciasto chlebowe i sprawia, że ciasto wyrasta. Ogień przenika paliwo i spala je wytwarzając energię. Ogień zanika, gdy zostaje stłumiony lub zamknięty.
- D. Tacy mamy być. Mamy być żywołem przenikającym świat! Kościół istnieje w tym celu. Po cóż innego miałby istnieć? Ożywienie ewangelizacji to cel, który Bóg pragnie osiągnąć. Jeśli mamy tego doświadczyć, musimy uczynić dwie rzeczy.

II. MUSIMY UCZYNIĆ ZROZUMIAŁĄ NASZĄ DEFINICJĘ

EWANGELIZACJI

Ewangelizacja jest tym, o czym czytamy w I Jana 1,3: „Co widzieliśmy i słyszeliśmy, to i wam zwiastujemy, abyście i wy społeczność z nami mieli. A społeczność nasza jest społecznością z Ojcem i z Synem jego, Jezusem Chrystusem”. Ewangelizacja jest opowiadaniem o czymś, czego doświadczyliśmy i co znamy. Jest wskazywaniem na Boga, który dokonał cudu zbawienia w naszym życiu. Ewangelizacja jest opowiadaniem zgubionym ludziom o osobistej więzi z Jezusem i Jego zbawczej mocy. Prawdziwa ewangelizacja zawiera dwa zasadnicze elementy.

- A. Sposób życia. Nasze życie wskazuje, że doznaliśmy wewnętrznej przemiany. Życie z Chrystusem zmienia nie tylko nasze serca i umysły, ale także nadaje nowy kształt naszemu codziennemu postępowaniu i naszym życiowym decyzjom. Jednak same uczynki nie wystarczą, jeśli nie są świadectwem rzeczywistego przyjęcia ewangelii i nawrócenia.
- B. Słowa. Aby ewangelizować nie wystarczy składać tzw. „ciche świadectwo”. Jeśli inni ludzie mają przyjąć ewangelię Jezusa Chrystusa, muszą ją usłyszeć.

III. MUSIMY KROCZYĆ CHRZEŚCIJAŃSKĄ DROGĄ WYTYCZONĄ W NOWYM TESTAMENCIE

- A. Przeniesienie nacisku z ewangelizacji masowej na osobistą. Nie powinniśmy lekceważyć ani odrzucać masowej ewangelizacji, ale zgodnie z wzorcem nowotestamentowym przenieść nacisk z ewangelizacji masowej na ewangelizację osobistą.
- B. Przeniesienie nacisku z przyprowadzania ludzi do zboru na wychodzenie z ewangelią do ludzi tam, gdzie są. Jezus powiedział swoim uczniom, aby poszli w świat i głosili ewangelię na drogach i między opłotkami — wszędzie tam, gdzie znajdują się zgubieni ludzie. Jeśli zaniedbamy działalność misyjną, a skupimy się tylko na przyciąganiu ludzi do zborów, nigdy nie dotrzemy z ewangelią do większości mieszkańców świata.
- C. Ktoś powiedział: „Problem nie polega na tym, że zbory są pełne pustych krzeseł, ale na tym, że na krzesłach w zborach zasiadają puści ludzie”.

IV. PODSUMOWANIE

Pewien człowiek prowadzący program telewizyjny, w którym lansował bardzo swobodny pod względem moralnym styl życia, poznał Chrystusa i przyjął Go jako Zbawiciela. Doszło do tego dzięki jego żonie, która najpierw nawróciła się, a po-

tem zachęcała go do czytania Biblii. Wreszcie i on nawrócił się. Pewnego dnia przez trzydzieści minut opowiadał w swoim programie o swoim nawróceniu i prosił widzów, by przebaczyli mu wszystkie nieczyste propozycje i słowa, które niegdyś wypowiadał. To było mocne świadectwo! Oby Pan ożywił naszą osobistą ewangelizację.

V. ILUSTRACJA

- A. Głoszenie ewangelii. Cecil Northcott w książce zatytułowanej *Modern Epiphany*, opisuje dyskusję, jaka miała miejsce na obozie młodzieżowym, na którym byli młodzi ludzie z wielu krajów. „Pewnego deszczowego wieczoru, kiedy obozowicze omawiali różne sposoby opowiadania ludziom o Chrystusie, zapytali dziewczynę z Afryki: »Mario, jak głosicie ewangelię w waszym kraju?« »Nie mamy oficjalnych misji ani nie mamy broszur, które moglibyśmy rozdawać ludziom. Wysyłamy jedną lub dwie rodziny chrześcijańskie, aby osiedliły się w nowej wiosce, a po pewnym czasie wszyscy mieszkańcy wioski już wiedzą, kim są chrześcijanie i kim jest Chrystus« — odpowiedziała. Faktycznie, najsukuczniejszym argumentem na rzecz chrześcijaństwa jest pobożne życie chrześcijan.
- B. Wytrwałość. Być może znacie historię człowieka, który przez wiele lat rozdawał ulotki stojąc na ulicy. W końcu, nie widząc żadnych rezultatów, zrezygnował z tego. Kiedy po dwóch latach wrócił na to samo miejsce, zobaczył innego człowieka rozdającego ulotki. Zaczął z nim rozmawiać i dowiedział się, że człowiek ten został chrześcijaninem dzięki ulotce, którą otrzymał od niego prawie dwa lata temu. Nawrócony tym sposobem człowiek dodał: „Wiele razy przechodziłem tędy i miałem nadzieję, że cię spotkam i będę mógł ci podziękować, ale nigdy cię tu nie było. Postanowiłem więc, że zajmę twoje miejsce”. I wtedy ów mężczyzna zdał sobie nagle sprawę z tego, że jego praca nie była daremna. Zachęcony tym postanowił znowu rozdawać ulotki. Trzeba wielu uderzeń, by rozbić twarde kamień, ale jeśli ktoś przerwie tę pracę zbyt wcześnie, zmarnuje cały włożony wysiłek, bowiem wszystkie uderzenia młota kumulują się i stopniowo prowadzą do celu. Systematyczne uderzanie w jeden punkt osłabia kamień. Tak samo jest z twardym sercem człowieka. Słowo Boże jak młot musi uderzać w nie wiele razy, aby skruszyć jego kamienną powłokę (Jer. 23,29). Tak więc nie przestawaj ewangelizować — bądź wytrwały! Nie wiesz, kiedy Słowo Boże skruszy i otworzy serca ludzi, którym głosisz ewangelię.

Przewodnik starszego zboru

ADWENTYSTYCZNY PRZEWODNIK STARSZEGO ZBORU
ZAWIERAJĄCY WSKAZÓWKI CO DO PLANOWANIA KAZAŃ I NABOŻEŃSTW

Wrzesień
2001 •
Pierwsza
sobota

Temat kazania *Tajemnica ożywienia*

„Duch Święty przekształca charakter człowieka oraz doprowadza jego umysł i wolę do zgodności z wolą Bożą” (Ellen G. White, *That I May Know Him*, s. 162).

Myśl dnia

„»Przemieńcie się przez odnowienie umysłu waszego«. Jest to wyzwanie wymagające samozaparcia. Jeśli uważacie, że ścieżka jest zbyt wąska i że zbyt wiele trzeba poświęcić, by nią pójść — jeśli twierdzicie, że zbyt trudno jest porzucić wszystko, to zadajcie sobie pytanie: Co Chrystus porzucił dla mnie? To pytanie sprawia, że wszystko, co wydawało się nam nadmiernym poświęceniem, uznajemy za coś, co niewarte jest wzmianki” (Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, t. I, s. 240).

Wstęp do zbierania darów

Nawrócona, miłująca Pana Afrykanka zarabiała na życie piekąc i sprzedając placki z fasoli. Zawsze była też szczodra i ofiarna, ale gdy przeżyła poważny uraz stóp, jej zarobki znacznie zmalały.

Nie mogła się doczekać dnia, kiedy wyzdrowieje i znowu zacznie piec i sprzedawać placki. Obiecała misjonarzowi, że będzie oddawać Panu jedną trzecią swoich dochodów, a nie jedną dziesiątą. Gdy na nowo zaczęła pracować, postanowiła w pierwszym tygodniu zarobić trzydzieści dolarów. Misjonarz był zdumiony, kiedy kobieta oddała już po dwóch dniach dziesięć dolarów jako ofiarę dla Pana.

— Na pewno jeszcze nie zarobiłaś trzydziestu dolarów — powiedział.

Nieco zakłopotana kobieta powiedziała:

— Czy miałam oddać Panu ostatnie dziesięć dolarów z trzydziestu? To jest pierwsze dziesięć dolarów — one należą do Pana. Pozostałe dwadzieścia będzie dla mnie.

Tekst biblijny i pieśni

Rzym. 6,6-13; 12,1.2

Pieśń _____

Pieśń _____

Opowiadanie dla dzieci

Znaleźć albo zgubić życie

Pomoce: Garść nasion pszenicy, kukurydzy lub innego zboża.
Nauka: Jak zachować życie na wieczność?

„Zaprawdę, zaprawdę, powiadam wam, jeśli ziarnko pszeniczne, które wpadło do ziemi, nie obumrze, pojedynczym ziarnem zostaje; lecz jeśli obumrze, obfity owoc wydaje. Kto miłuje życie swoje, utraci je, a kto nienawidzi życia swego na tym świecie, zachowa je ku żywotowi wiecznemu” (Jan 12,24.25).

Wszyscy pewnie wiecie, co mam tutaj w naczyniu. Nawet ci z was, którzy nie znają się na rolnictwie, wiedzą, że to nasiona pszenicy. Powiedzcie mi, czy te ziarna są żywe, czy martwe? Jak możemy się o tym przekonać?

Tak! Jedynym sposobem na to, by przekonać się, czy ziarno jest dobre, czy nie, jest wrzucenie go w ziemię i oczekiwanie, czy wykiełkuje. Ziarno pszenicy, które jest żywe, wykiełkuje i wyrosną z niego źdźbła, łodygi, a potem kłosa. Martwe ziarno nie wykiełkuje i nie przyniesie plonu.

Jezus mówił o żywych i martwych ziarnach w tym fragmencie Ewangelii Jana, który czytaliśmy przed chwilą. Powiedział, że jeśli ziarno nie obumrze — to znaczy jeśli nie zostanie wrzucone w ziemię i nie wykiełkuje — wówczas będzie samo, będzie tylko jednym ziarenkiem. Ziarno, które nie rośnie w ziemi, pozostaje pojedynczym ziarnem. Jednak jeśli wyrośnie z niego roślina, wówczas przyniesie wiele ziaren. Inaczej mówiąc, ziarno spełni swoje zadanie.

Jezus posłużył się tym przykładem, by wyjaśnić cel swojej misji i cel misji swoich naśladowców. Powiedział: „Kto miłuje życie swoje, utraci je”. Kto nie chce dzielić się swoim życiem z bliźnimi, traci całą radość życia. Dawno temu żył pewien przystojny, młody człowiek imieniem Narcyz. Był naprawdę pięknym mężczyzną. Myślicie pewnie, że Narcyz miał wielu przyjaciół? Otóż nie. Narcyz całymi dniami przyglądał się swojemu odbiciu w lustrze. Był tak zakochany w sobie, że nigdy nie zrobił nic dla bliźnich. Całe życie spędził przyglądając się sobie, a potem umarł. Tak bardzo kochał swoje życie, że stracił je.

Jednak Jezus powiedział także: „Kto nienawidzi życia swego na tym świecie, zachowa je ku żywotowi wiecznemu”. Co przez to rozumiał? To tak jak z ziarnem pszenicy. Gdyby ziarno pszenicy mogło myśleć, wiedziałoby, że jedynym sposobem, w jaki może być szczęśliwe, jest oddanie życia w celu przyniesienia plonu w postaci wielu ziaren pszenicy. Człowiek też może znaleźć prawdziwe szczęście jedynie wtedy, gdy poświęci siebie i to, co posiada, pomaganiu ludziom i troszczeniu się o nich. Pomyśl o prawdziwie szczęśliwych ludziach, o których słyszałeś. Czy potrafisz wy-

mienić wielu takich ludzi? Głównym powodem ich szczęścia było to, że mogli pomagać innym i czuli się im potrzebni. Dzielenie się sobą i tym, co posiadamy, sprawia, że czujemy się potrzebni i doceniani. Nadaje to sens naszemu życiu. Ludzie ofiarni i szczodrzy są naprawdę szczęśliwi.

Czy chcecie zabrać ze sobą trochę tych nasion? Podzielcie się nimi z innymi i powiedzcie im, że ziarna i ludzie mogą zachować życie tylko wtedy, gdy poświęcają się dla innych.

Plan kazania *Tajemnica ożywienia*

I. WPROWADZENIE

- A. Bóg pragnie widzieć w swoim Kościele ożywienie i reformację.
- B. Jaka jest tajemnica ożywienia? Dwie prawdy są odpowiedzią na to pytanie.

II. PODDAJCIE SIĘ BOGU

Kluczowym słowem dla duchowego ożywienia w chrześcijańskim życiu jest „poddanie się”. To samo słowo występuje w Rzym. 12,1: „abyście *składali* ciała swoje jako ofiarę żywą”. Określano nim także składanie ofiary w świątynnej służbie ofiarniczej. Akt ten stanowił wyznanie przynależności do Boga. Jest on tajemnicą duchowego ożywienia. Zwróć uwagę na trzy aspekty poddania się Bogu:

- A. Jest to zupełnie realny akt.
 1. Jest to zdecydowany akt. Wskazuje na to drugie znaczenie wspomnianego słowa (Rzym. 6,13). Musi nastąpić określony moment w moim życiu, kiedy poddam się Bogu i odtąd uznaję, że całe moje życie należy do Niego.
 2. Jest to powierzenie życia Bogu.
 3. Jest to akt dobrowolny.
 4. Jest to całkowite poddanie się.
 5. Jest to akt posłuszeństwa.
- B. Jest to świadomy akt. Wskazuje na to Rzym. 12,1.
 1. Upadły człowiek ma tylko jedną naturę — naturę „starego człowieka”. Jednak z chwilą nowonarodzenia pojawia się nowe życie będące darem Bożym przez Ducha Świętego. Teraz wierzący człowiek ma także drugą naturę. Obok „starej” pojawia się nowa, odzwierciedlająca podobieństwo do Chrystusa.
 2. Te dwie natury są sobie wrogie i walczą o panowanie nad człowiekiem. Zwycięstwo zależy od tego, którą naturę wybieramy.
- C. Jest to akt oporu. „Cieleśna”, stara natura opiera się Duchowi Świętemu (Gal. 5,16-26). Poddanie się Bogu staje

się kluczem do zwycięstwa. Co powstrzymuje cię przed duchowym ożywieniem? Przyjmij Jezusa Chrystusa jako Pana!

III. ODDAJCIE CZŁONKI WASZE BOGU

Słowo *członki* oznacza części ciała, a więc także dziedziny życia. Mamy oddać Bogu siebie i wszystkie dziedziny naszego życia. To wyjaśnia, jak mamy składać nasze ciała w ofierze Bogu (Rzym. 12,1).

- A. Oddajmy Bogu nasze oczy.
- B. Oddajmy Bogu nasze uszy.
- C. Oddajmy Bogu naszą mowę (Kol. 4,6).
- D. Oddajmy Bogu nasz umysł.
- E. Oddajmy Bogu nasze ręce.
- F. Oddajmy Bogu nasze nogi.
- G. Oddajmy Bogu nasze kolana (w modlitwie).
- H. Oddajmy Bogu nasze płuca. Nie zatrzuwajmy ich tym, co szkodliwe.
- I. Oddajmy Bogu nasze żołądki.
- J. Oddajmy Bogu nasze twarze, bez względu na to, czy są radosne, czy smutne.

IV. PODSUMOWANIE

Taka jest tajemnica ożywienia. Poddajcie Bogu siebie i całe swoje życie. Przyjdźcie do Niego z ufnością i powierzcie Mu siebie.

V. ILUSTRACJA *Oddajcie Bogu to, co najlepsze*

Powierzmy naszą pracę, plany i samych siebie, naszych ukochanych, naszych przyjaciół i znajomych Bogu. Kiedy to uczynimy, On zdejmie z naszych ramion ciężar zmartwień i trosk i da nam spokój umysłu oraz serca.

Notatki

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Przewodnik starszego zboru

ADWENTYSTYCZNY PRZEWODNIK STARSZEGO ZBORU
ZAWIERAJĄCY WSKAZÓWKI CO DO PLANOWANIA KAZAŃ I NABOŻEŃSTW

Wrzesień
2001 •
Druga
sobota

Temat kazania *Czy to ważne, w co się wierzy?*

„Świat ma być ostrzeżony, więc nikt nie powinien trwać w samozadowoleniu z powierzchownej znajomości prawdy” (Ellen G. White, *Fundamentals of Christian Education*, s. 217).

Myśl dnia

„Wielu z tych, którzy wyznają, że wierzą w prawdę na czasy ostateczne, zostanie znalezionych lekkimi. Zaniedbali poważne sprawy. Ich rozmowy są powierzchowne, płytkie i banalne. Twierdzą, że wierzą w prawdę, bo inni w nią wierzą, a oni uznali, że to musi być prawda, ale sami tego nie sprawdzili. Nie potrafią racjonalnie uzasadnić swoich wierzeń. (...) Ich doświadczenie nie wnosi światła w życie innych ludzi, ani ich też nie wspiera. Zaniedbują wiedzę, której poznanie było ich przywilejem. Siła i stałość w wierze są dostępne tylko tym, którzy wierzą całym sercem” (Ellen G. White, *Testimonies to the Church*, t. II, s. 634; *Christian Service*, s. 45).

Wstęp do zbierania darów *Nagroda za służbę*

Czytałem kiedyś artykuł w czasopiśmie, który przypomniał mi o pewnego rodzaju „opóźnionych splatach”, na jakie możemy liczyć. Była w nim mowa o sprzedawcy samochodów, który zrezygnował ze swojej prowizji, aby sprzedać pewnemu studentowi po korzystnej cenie nowy samochód. Po piętnastu latach ów student został wyłącznym przedstawicielem koncernu zajmującego się dystrybucją paliw płynnych na terenie Stanów Zjednoczonych. Skontaktował się z uprzejmym sprzedawcą samochodów i za jego pośrednictwem złożył niezwykle intratne zamówienie na 750 samochodów-cystern do przewozu paliwa i 350 samochodów osobowych. „To niewiarygodne” — wykrzyknął biznesmen. Dobro, które niegdyś wyświadczył młodemu człowiekowi, zostało wynagrodzone, a nagroda przeszła jego najśmielsze oczekiwania.

Jak uprzejmy sprzedawca otrzymał nagrodę za swoją dobroć po piętnastu latach, tak Bóg nagrodzi swoich wiernych w przyszłości. Jeśli czynimy dobro innym tylko dla doraźnych korzyści, nasza motywacja nie jest właściwa. Jednak jeśli czynimy to pod wpływem dobroci, którą Bóg nam okazał, wówczas przekonamy się, że samo czynienie dobra jest przywilejem, a ponadto przyniesie to najwspanialszą nagrodę w królestwie Bożym.

Tekst biblijny i pieśni

Efez. 4,4-6.11-16. Pieśń _____.

Opowiadanie dla dzieci

Pomoce: *Bułka upieczona w domu.*

Nauka: Uświadomienie, że nauka wymaga praktykowania.

Beata i Bartek byli bliźniakami. Lubili odwiedzać swoją babcię. Każdego lata zostawali na tydzień lub dwa u babci. Jedną z ich ulubionych rzeczy były bułki, które piekła babcia. Byli zgodni co do tego, że babcia piecze najlepsze bułki na świecie. Któregoś roku babcia obiecała im, że nauczy ich piec bułki. Dotrzymała słowa! Wszyscy dobrze się przy tym bawili. Beata i Bartek dziwili się tylko, że babcia nie korzysta z przepisu. Wiedziała dokładnie, co robić. Babcia wyjaśniła im: „Piekę chleb i bułki od tylu lat, że nie muszę już zaglądać do przepisu, bo go dobrze pamiętam. Wy musicie jeszcze to robić, ale z czasem też go zapamiętacie. Cieszę się, że nauczyliście się piec bułki. Naprawdę miło mi jest nauczyć was czegoś pożytecznego”.

Biblia mówi, że poznawanie Boga i Jezusa jest trochę podobne do nauki pieczenia chleba. Musimy wiele dowiedzieć się o Bogu. Inni ludzie mogą nas nauczyć czytać Biblię i modlić się. Mogą powiedzieć nam o Bożych błogosławieństwach, jakich doświadczyli. Jednak to my sami musimy studiować Biblię i żyć zgodnie z nią, aby nie zapomnieć tego, czego się nauczyliśmy.

Plan kazania *Czy to ważne, w co się wierzy?*

I. WPROWADZENIE

- A. To, w co wierzyacie, ma zasadnicze znaczenie dla ożywienia Kościoła. Jeśli mamy zostać wyposażeni do służby, musimy nie tylko wierzyć, ale także dobrze wiedzieć, w co wierzymy! To, w co wierzymy, decyduje o tym, co czynimy.
- B. W Biblii jest mowa o takiej wierze, która polega na uznaniu powszechnie znanych faktów. Taką wiarę posiada nawet diabeł. Jednak czytamy tam również, np. w Efez. 4,13, i o takiej wierze, która jest bezpośrednio związana ze zbawieniem. Wiarą nazywamy także zbiór wierzeń przedstawionych w Biblii.
- C. W Efez. 4,5 jest mowa o „jednej wierze”; zob. także Judy 3. W Efez. 4,13 czytamy o dochodzeniu do „jedności wiary”, to znaczy do poznania wielkich prawd objawionych przez Jezusa Chrystusa i Słowo Boże. Nie wystarczy tylko intelektualne zrozumienie tych prawd. Muszą one być przyjęte duchowo. Dlatego bardzo ważne jest, w co się wierzy. Trzeba odpowiedzieć sobie na cztery pytania dotyczące tego, w co się wierzy.

II. CZY WIARA, KTÓRĄ WYZNAJESZ, JEST TWOJA?

- A. Czy wiara, którą wyznajesz, jest twoja, czy twoich rodziców? Czy jest to twoja wiara, czy wiara twoich przyjaciół? Czy jest to twoja wiara, czy wiara Kościoła?

- B. Łatwo wyznawać wiarę, którą wyznają inni. Jednak osobiście, żywa wiara to coś więcej niż uznanie jakiegoś systemu wierzeń za słuszny. Nie potrzebujemy wiary z drugiej ręki, ale wiary poznanej i doświadczanej osobiście.
- C. Wiara musi się stać „naszą wiarą” dzięki osobistemu doświadczeniu. Nie wystarczy powiedzieć: „Znam prawdę”. Trzeba jeszcze pewności, że ta prawda należy do mnie, a ja do niej.
- D. Jeśli wznosimy Chrystusa, prawdy Słowa Bożego stają się dla nas rzeczywistością i oświecają nasze umysły dzięki mocy Ducha Świętego.

III. CZY TWOJA WIARA DZIAŁA?

Czego dokonała twoja wiara? Czy jej moc objawia się w twoim życiu?

- A. Prawdziwa wiara wychodzi naprzeciw twoim osobistym potrzebom. Określa twój sposób życia, status i postępowanie. Daje oparcie wśród życiowych burz (Mat. 7,24-27).
- B. Prawdziwa wiara daje coś, czym możesz się dzielić.
 1. Jeśli szczerze wierzymy, wówczas opowiadamy o Tym, w którego wierzymy (II Tym. 1,12).
 2. Wszędzie pełno jest tych, którzy potrzebują pomocy. Ludzie są zagubieni i odizolowani od Boga, bliskich, Kościoła. Nie widzą sensu w życiu i nie akceptują samych siebie. Czy masz im coś do powiedzenia? Czy wiesz, co powiedzieć człowiekowi, aby był zbawiony? Czy masz jakiś własny sposób świadczenia o zbawieniu? Czy znasz wersety Pisma Świętego zawierające prawdę o Zbawicielu i Jego zbawczym dziele? Naprawdę ważne jest to, w co wierzysz!

IV. CZY TWOJA WIARA MA ZASADNICZE ZNACZENIE W TWOIM ŻYCIU?

Dr Robert Naylor pomaga nam zrozumieć różnicę między „opinią” a „przekonaniem”. Opinia to coś, co podtrzymujesz, zaś przekonanie to coś, co podtrzymuje ciebie. Wiara, która ma znaczenie, jest zbiorem przekonań.

- A. Wiara, która ma znaczenie, składa się z wierzeń, które mają znaczenie.
 1. Ważne jest, jak wierzysz w Chrystusa, zbawienie, zwycięstwo nad grzechem i wieczne przeznaczenie.
 2. Ważne jest, jak wierzysz w Biblię. Czy naprawdę wierzysz, że jest ona Słowem Bożym?
 3. Ważne jest, jak wierzysz w Ducha Świętego.
 4. Ważne jest, jak wierzysz we wszystkie podstawowe nauki Pisma Świętego.
- B. Wiara, która ma znaczenie, jest osobistą wiarą.

1. W co wierzysz? Jaki związek z tobą, z twoim osobistym życiem, ma twoja wiara w Boga, w Jezusa Chrystusa, Ducha Świętego, ewangelię, szafarstwo i inne prawdy przedstawione w Biblii?
 2. Opisz swoją wiarę i zastanów się, czy ten opis byłby w stanie zachęcić do wiary człowieka niewierzącego.
- C. Dla wiary, która ma wartość, warto oddać życie. Czy oddałbyś życie za to, w co wierzysz? Wielu oddało życie za wiarę, jak np. Szczepan, Paweł i Polikarp w dawnych czasach, czy William Wallace i Jim Elliott we współczesnym Kościele. Czy oddałbyś wszystko za to, w co wierzysz?

V. CZY TWOJA WIARA JEST CHRYSSTOCENTRYCZNA?

- A. Człowiek wierzący to człowiek, który chodzi z Chrystusem. To właśnie czynili uczniowie Jezusa. Mieli Stary Testament, ale ich doświadczenie wiary zaczęło się od spotkania z Jezusem Chrystusem. Spotkali Go i poszli za Nim, a On zmienił ich życie.
- B. Pierwsze chrześcijańskie wyznanie brzmi: „Jezus jest Panem” (Rzym. 10,9). Od tego wszystko się zaczyna. On jest w centrum chrześcijańskiej wiary!

VI. PODSUMOWANIE

Testem prawdziwej, zbawiennej wiary jest duchowa dojrzałość, podobieństwo do Chrystusa, pełnia dojrzałości w Chrystusie. Nie wystarczy być konserwatystą — trzeba być podobnym do Chrystusa. Na tym polega nasza wiara.

VII. ILUSTRACJA

Podobieństwo do Chrystusa — i nic poza tym

Mały chłopczyk oraz jego ojciec idąc ulicą dużego miasta przechodzili obok placu budowy, na którym wznoszono wysoki wieżowiec. Patrząc w górę zauważyli ludzi pracujących na najwyższych piętrach budynku.

— Tato, co ci chłopcy tam robią? — zapytał malec.

— To nie są chłopcy, ale dorośli mężczyźni — odpowiedział ojciec.

Po chwili chłopczyk zapytał:

— To dlaczego są tacy mali?

— Tylko tak wyglądają, bo są bardzo wysoko.

— To jak pójdą do nieba, to chyba nic z nich nie zostanie? Prawda, tato?

Jest w tym coś z prawdy. Im bliżej jesteśmy Chrystusa, tym mniej jest w nas starej, grzesznej natury, a więcej podobieństwa do Niego.

Przewodnik starszego zboru

ADWENTYSTYCZNY PRZEWODNIK STARSZEGO ZBORU
ZAWIERAJĄCY WSKAZÓWKI CO DO PLANOWANIA KAZAŃ I NABOŻEŃSTW

Wrzesień
2001 •
Trzecia
sobota

Temat kazania *Dary, które mogą dać ojcowie*

„Jezus uważa nas za swoje dzieci. Oświadcza, że jest naszym ojcem i że możemy przychodzić do Niego tak, jak dzieci przychodzą do ziemskich rodziców” (Ellen G. White, „Words to the Young”, *The Youth’s Instructor*, 13 IX 1894).

Myśl dnia

„Ojciec może zabrać dzieci do ogrodu, pokazać im rozwijające się pąki i różnobarwne kwiaty. Może im — otwierając przed nimi księgę przyrody, w której miłość Boża jest wyrażona w każdym drzewie, kwiecie i źdźbłe trawy — udzielić najważniejszych nauk o Stwórcy. (...) Może je prowadzić do zrozumienia tej prawdy, iż Bóg pragnie, by jego dzieci były piękne nie dzięki sztucznym ozdobom, ale dzięki pięknie charakteru, uprzejmości i miłości, które napelni ich serca radością i szczęściem” (Ellen G. White, „Home Duties of the Father”, *The Signs of the Times*, 6 XII 1877).

Wstęp do zbierania darów

„Niechaj nikt nie zaniedbuje udzielania wyraźnego i rzetelnego pouczenia w kwestii dziesięciny. Niechaj mówi, iż należy oddawać Panu to, co On uważa za należące do Niego, bowiem przychylność Pańska nie spocznie na ludziach, którzy okradają Go z dziesięcin i ofiar. Z pewnością będzie potrzeba częstego przypominania ludziom o ich obowiązku, by mogli oddawać Bogu to, co należy do Niego. Niechaj ten, kto pierwszy przedstawia komuś tę prawdę, czyni to rzetelnie. Również i ci, którzy później będą pouczać ludzi, niech wyraźnie przedstawiają Boże wymagania w kwestii dziesięciny, aby słuchacze byli przekonani, że wszyscy służy ewangelii uczą tej samej prawdy i są jednomyślni w prowadzeniu nowo pozyskanych osób do posłuszeństwa Bożym wymaganiom” (Ellen G. White, „Walk in the Spirit”, *The Signs of the Times*, 25 XII 1893).

Tekst biblijny i pieśni

Mat. 7,7-11

Pieśń _____

Pieśń _____

Opowiadanie dla dzieci

Kiedy ojciec trzyma liny

Ludzie, którzy badają życie ptaków i mają zamiar znaleźć jaja orła, wiedzą, że orle gniazdo musi być zbudowane na stromym, skalistym zboczu góry, ale mały chłopiec mieszkający w górach był zdumiony, kiedy pewnego dnia zobaczył mężczyzn wspinających się na skały.

— Czego szukacie? — zapytał.

— Badamy życie ptaków i chcemy znaleźć jaja orła — odpowiedzieli. — Widzieliśmy tutaj orły i wiemy, że gdzieś musi być ich gniazdo. Czy nie wiesz przypadkiem, gdzie je zbudowały?

— Tak, wiem, ale nie zdołacie do niego dotrzeć, bo orły zbudowały je w niszy na tej pionowej skale, w połowie jej wysokości.

Mężczyźni popatrzyli przez lornetkę na miejsce wskazane przez chłopca i byli już pewni, że jest tam orle gniazdo. Zastanawiali się przez chwilę, w jaki sposób dotrzeć do tego miejsca, a potem zwracając się do chłopca powiedzieli:

— Chłopcze, chcemy cię poprosić o pomoc. Opuścimy cię na linach do gniazda i zabierzesz kilka jaj. Co ty na to?

Chłopiec wahał się patrząc na mężczyzn i na linę.

— Nie zgadzam się, jeśli to wy będziecie trzymać liny. Ale jeśli mój tata będzie je trzymał, zgodzę się.

Małec nie znał obcych i nie ufał im, ale znał dobrze swojego ojca i wiedział, że on utrzyma liny.

W Nah. 1,7 czytamy, że możemy zaufać Bogu, gdyż On jest naszą ostoją w dniu ucisku.

Kiedy macie kłopoty, być może nikt z ziemskich przyjaciół nie potrafi wam pomóc, ale niebiańskiemu Ojcu możecie zaufać, bo On miłuje was bardziej niż ktokolwiek z ludzi, i pragnie otoczyć was swoją opieką.

Czy chcecie podziękować dziś Bogu za to, że miłuje was i że możecie Mu ufać, iż was nie zawiedzie?

W Dz. 3,17-18 przeczytajcie o tym, jak Bóg był ostoją dla apostołów.

Plan kazania *Dary, które mogą dać ojcowie*

I. WPROWADZENIE

Są dary ważniejsze niż jakiegokolwiek zabawki czy inne rzeczy. Przyjrzyjmy się sześciu szczególnym darom, jakich dzieci mogą się spodziewać od Ojca.

II. PIERWSZY DAR TO WIARA, KTÓRĄ KAŻDY OJCIEC POWINIEN PRZEKAZAĆ SWOIM DZIECIOM

W I Tym. 5,8 Paweł nawiązuje do daru wiary.

A. Wiara w Boga jest darem, którym każdy wierzący człowiek może się dzielić z innymi, podczas gdy ojciec, który nie

ma wiary, wysłała swoje dzieci w świat bez właściwego wyposażenia.

- B. Wiara w Słowo Boże jest darem, który ojciec powinien dać swoim dzieciom. Każdy ojciec musi się odnosić się do Słowa Bożego z szacunkiem i uczynić jego studiowanie stałą częścią życia dzieci, aby i one mogły wierzyć w Słowo Boże i uczyć się z niego o miłości i łasce Boga.
- C. Wiara w samego siebie jest darem, który ojciec powinien rozwijać w dzieciach. Ten dar staje się udziałem dzieci wtedy, gdy w spojrzeniach, gestach i postępowaniu rodziców widzą dowody akceptacji i miłości.
- D. Wiara w przyszłość jest cennym darem ojców dla dzieci. Ojcowie powinni wzbudzać nadzieję w umysłach swoich dzieci, i sprawić, żeby zawsze były pełne optymizmu.

III. DRUGI DAR TO AKCEPTACJA, KTÓRĄ OJCIEC WINIEN WYRAZIĆ DZIECIOM

Jeśli dziecko ma zaakceptować siebie i iść przez życie z dobrym poczuciem własnej wartości, potrzebuje pełnej akceptacji rodziców, a szczególnie ojca.

IV. TRZECI DAR TO CZAS, KTÓREGO OJCIEC NIE POWINIEN SZCZĘDZIĆ SWOIM DZIECIOM

Jednym z najlepszych sposobów wyrażania przez ojca miłości do dzieci jest poświęcenie im *czasu*.

- A. Trzeba czasu, by nauczyć dzieci ważnych prawd, które powinny znać.
- B. Ojciec musi poświęcić czas, by uczyć dzieci praktycznych umiejętności, zdrowych rozrywek i innych pożytecznych sposobów spędzania czasu.

V. CZWARTY DAR TO POMOC, NIEZBĘDNE WSPARCIE DLA DZIECI ZE STRONY OJCA

Nasz Pan jest największym Pomocnikiem, którego pomoc wykracza poza nasze najśmielsze oczekiwania i wyobrażenia (Ps. 121, 1.2). Jednak znaczną część swojej pomocy niesie On dzieciom za pośrednictwem ziemskich rodziców.

- A. Każdy ojciec może być pomocnikiem, jeśli potrafi zdobyć się na wysiłek, by zachęcać dzieci do właściwego myślenia i działania oraz podążania za pozytywnymi wzorcami.
- B. Ojciec może służyć pomocą dzięki swej wiedzy. Intelkt i doświadczenie ojca powinny być skarbcem zawsze otwartym dla jego dzieci.
- C. Ojciec może służyć pomocą dzięki okazywaniu dzieciom miłości i sympatii.

VI. PIĄTY DAR TO OJCOWSKA ZACHĘTA, TAK BARDZO POTRZEBNA DZIECIOM

Wszyscy ludzie, a zwłaszcza dzieci, potrzebują zachęty.

- A. Ojciec może dodawać dzieciom zachęty, jeśli w ich obecności wspiera i wyraża uznanie żonie w jej codziennej pracy i trudzie.
- B. Ojciec powinien również zachęcać dzieci bezpośrednio. Musi unikać krytykowania dzieci, wynajdywania błędów i podkopywania ich wiary w siebie.

VII. SZÓSTY DAR TO WSPARCIE I DOBRY PRZYKŁAD OJCA

Ojciec powinien być źródłem siły i wsparcia dla swojej rodziny, a także być przykładem dla swoich dzieci.

- A. Ojciec może wspierać swoje dzieci w trudnych chwilach.
- B. Ojciec może być dla dzieci nie tylko źródłem materialnego utrzymania, ale także duchowego wsparcia.
- C. Ojciec może być przykładem okazywania szacunku dla Boga i ludzi.
 - 1. Przykładem otaczania Boga czcią i uwielbieniem.
 - 2. Przykładem wyrażania szacunku dla żony.
 - 3. Przykładem uczciwości i moralności.

VIII. PODSUMOWANIE

- A. Największymi darami, jakie ojcowie mogą dać swoim dzieciom, są te dary, których nie można kupić za pieniądze.
- B. Dajcie dzieciom dar wiary, dar akceptacji, dar czasu, dar pomocy, dar zachęcenia i dar dobrego przykładu.

IX. ILUSTRACJA

Jest takie opowiadanie o średniowiecznym strażniku miejskim, który zapytał trzech murarzy pracujących na budowie, co robią. Pierwszy odpowiedział, że układa cegły. Drugi powiedział, że buduje ścianę. Trzeci cenił swoją pracę najbardziej, więc powiedział: „Wznoszę wspaniałą katedrę”.

Zadajcie to pytanie ojcom, a ich odpowiedzi także będą różne. Jedni odpowiedzą: „Zarabiam na utrzymanie rodziny”. Ale inni powiedzą: „Wychowuję moje dzieci”. Pierwsi skupiają uwagę na pracy zawodowej. Drudzy patrzą na swoje zadanie z Bożej perspektywy uważając, że uczestniczą w kształtowaniu swoich dzieci.

Przewodnik starszego zboru

ADWENTYSTYCZNY PRZEWODNIK STARSZEGO ZBORU
ZAWIERAJĄCY WSKAZÓWKI CO DO PLANOWANIA KAZAŃ I NABOŻEŃSTW

Wrzesień
2001 •
Czwarta
sobota

Temat kazania

Poszukiwanie Bożego prowadzenia

„Święty Bóg wyznaczył zasady postępowania dla wszystkich, standard charakteru, którego nikt nie może bezkarnie lekceważyć” (Ellen G. White, *Selected Messages*, t. II, s. 216).

Myśl dnia

„Nauka Pańska, wyraźnie opisana w Słowie Bożym, ma być prawem naszego życia. Biblia i tylko Biblia jest naszym przewodnikiem. Musimy przestrzegać życiodajnych zasad niebios, a nie kierować się naszymi skłonnościami. Mądrość i moc Boża, działająca na czułe serca, prowadzi umysł i charakter do harmonii z prawami i rządami niebios. Każdy indywidualnie potrzebuje kierownictwa Ducha Świętego, aby głosić światu wielkie zasady prawdy i sprawiedliwości” (Ellen G. White, *This Day with God*, s. 355).

Wstęp do zbierania darów

„Szafowanie dobrami jest efektem działania Bożej zbawiennej łaski w życiu człowieka, który te dobra posiada. (...) Kiedy Bóg pozwala człowiekowi kupić samochód, to chce, by ten samochód był używany w Jego dziele. (...) Niektórzy utożsamiają szafarstwo z nakłanianiem ludzi do pokrywania wydatków zboru. Niewątpliwie często czyni się wysiłki, by zachęcić egoistów do ofiarności. Chrześcijańskie szafarstwo jest jednak czymś więcej niż suchym przepisem czy sposobem na pozabawienie ludzi gotówki. Szafarstwo to naturalny wynik doświadczenia z Bogiem, naturalna reakcja ludzkiego serca dotkniętego Duchem Bożym” (Kauffman, *The Challenge of Christian Stewardship*, s. 3.5).

Tekst biblijny i pieśni

Kol. 1,9-14

Pieśń _____

Pieśń _____

Opowiadanie dla dzieci *Boży przewodnik*

Pomoce: Kompas, mapa, przewodnik turystyczny.

Nauka: Boży przewodnik życia to Biblia.

Kiedy wyruszamy w podróż, musimy wiedzieć, jaką drogą mamy iść. Oto przedmioty, które mogą pomóc w podróży. Kompas wskazuje kierunek, w którym powinniśmy zmierzać. Czy widzieliście już kiedyś kompas? A czy widzieliście mapę? Mapa po-

maga w wyborze właściwej drogi. A to jest przewodnik turystyczny. Możemy się z niego dowiedzieć, co warto zobaczyć w danym mieście czy okolicy albo jak trafić do restauracji czy muzeum. Dobre przewodniki turystyczne mogą zawierać ilustracje przedstawiające opisywane miejsca.

Jak w podróży posługujemy się przewodnikiem, tak w życiu możemy posługiwać się Biblią. Biblia jest księgą, która wskazuje ludziom drogę wytyczoną dla nich przez Boga. Biblia zawiera prośby, sprawozdania z życia Jezusa, Jego nauki i pisma apostołów. Tak więc Biblia wskazuje nam, skąd pochodzimy, dlaczego żyjemy i dokąd zmierzamy.

Kościół jest jak kompas wskazujący nam kierunek. Kompas ma igłę, która zawsze wskazuje północ. Podobnie Kościół powinien zawsze wskazywać Boga. Jedynym powodem istnienia Kościoła jest wskazywanie na Boga i oznajmianie Jego woli ludziom. Uczestniczymy w życiu Kościoła, by uczyć się woli Bożej i przekazywać tę wiedzę innym ludziom.

Poza Biblią i Kościołem jest jeszcze Ktoś, kto jest naszym najważniejszym Przewodnikiem i Przyjacielem. Jest to Duch Święty. On ujmuje nas za rękę i prowadzi bezpiecznie. On odpowiada nam, co mamy mówić i czynić jako chrześcijanie. Duch Święty wskazuje nam to, co jest właściwym wyborem w życiu, co jest zgodne z wolą Bożą.

Plan kazania *Poszukiwanie Bożego prowadzenia*

I. WPROWADZENIE

- A. Boże prowadzenie jest dostępne dla nas i powinniśmy mu zaufać. Aby je jednak znaleźć, musimy prosić, szukać i pułkać. Jezus uczył nas, byśmy modlili się: „Bądź wola twoja, jak w niebie, tak i na ziemi” (Mat. 6,10).
- B. Kościół powinien umacniać się w chrześcijańskim postępowaniu dzięki poszukiwaniu Bożego prowadzenia. W związku z tym są trzy zasadnicze potrzeby.

II. KOŚCIÓŁ MUSI ZNAĆ WOLĘ BOŻĄ

Poznanie to można podzielić na trzy kategorie:

- A. Niektóre Boże postanowienia są bezwarunkowe i niezmiennne. Bez względu na to, jak ustosunkowują się do nich ludzie, plany Boże zostaną zrealizowane. Musimy pamiętać, że Bóg jest suwerennym władcą wszechświata i że Jego niezmienna wola się spełni.
- B. Jednak realizacja Bożego planu w naszym życiu jest zależna od naszych decyzji. Bóg daje nam prawo wyboru. Możemy także wybierać stopień naszego rozwoju. Bożym pragnieniem jest, by wszyscy ludzie byli zbawieni i doszli do poznania prawdy (1 Tym. 2,4). Nasze usłyszenie jest

- także wolą Bożą (I Tes. 4,3). Bóg pragnie, byśmy poznali Jego wolę i żyli zgodnie z nią — zgodnie z Jego intencją.
- C. Możemy przyjąć wolę Bożą albo odrzucić ją. Bóg dopuszcza, by wydarzenia i okoliczności służyły ku naszemu pouczeniu. Doświadczenia i okoliczności życiowe, które Bóg dopuszcza, a za które nie ponosimy odpowiedzialności, mogą być także próbą naszej wiary.

III. KOŚCIÓŁ MUSI FUNKCJONOWAĆ ZGODNIE Z WOLĄ BOŻĄ, Z CAŁĄ MĄDROŚCIĄ I DUCHOWYM ZROZUMIENIEM

- A. Poznanie Boga prowadzi do „duchowego zrozumienia”, czyli umiejętności praktycznego stosowania Bożych zasad.
- B. Dzięki temu możemy postępować jak przystało na uczniów Chrystusa. Nasze postępowanie będzie nie tylko wolne od złych czynów, ale także pełne dobrych czynów.
- C. Trwamy w prawdzie stosując biblijne zasady, które wyrażają mądrość i duchowe zrozumienie.
- D. Jako nastolatek miałem do czynienia ze sprawami dotyczącymi dobra i zła, na które nie mogłem znaleźć bezpośredniej odpowiedzi w Biblii. Mądrzy ludzie próbowali mi je wyjaśnić. Zasugerowali, bym podejmując decyzję kierował się następującymi pytaniami:
1. Czy to przyniesie chwałę Bogu? (I Kor. 10,31).
 2. Czy to wystawi mnie na pokusę? (Mat. 6,13).
 3. Czy to może mnie zniewolić? (I Kor. 6,12).
 4. Czy to zanieczyści moje ciało? (I Kor. 6,19).
 5. Czy to zniweczy mój wpływ na innych ludzi? (Rzym. 14,21).
 6. Czy to nie spowoduje, iż zacznę wątpić, że czynię wolę Bożą? (Rzym. 14,23).

Jeśli szukamy prawdziwej mądrości i duchowego zrozumienia, poznamy wolę Bożą i będziemy żyć zgodnie z nią.

IV. KOŚCIÓŁ MA W PEŁNI PODPORZĄDKOWAĆ SIĘ PANU PRZYNOSZĄC OWOCE W KAŻDYM DOBRYM DZIELE I WZRASTAJĄC W POZNANIU BOGA

Podporządkowanie się Bogu jest trudne wszędzie tam, gdzie dominuje działanie na pokaz i dążenie do przypodobania się ludziom. Poszukiwanie Bożego prowadzenia oznacza dążenie do czynienia woli Bożej bez względu na konsekwencje w pracy, przyjaźni i rodzinie.

V. PODSUMOWANIE

Poświęcenie się poszukiwaniu woli Bożej jest tak samo ważne jak poświęcenie się poszukiwaniu zbawienia. Chyba najważniejszą decyzją, jaką trzeba podjąć, jest decyzja okazywania posłuszeństwa Bogu ponad wszystko. Podjęcie tej decyzji uczyni was uczniami Chrystusa pilnie poznającymi wolę Bożą i żyjącymi zgodnie z nią.

VI. ILUSTRACJA

Chrześcijańskie życie jest inne niż życie ludzi niewierzących. Z jednej strony wydaje się trudniejsze, ale z drugiej — jest łatwiejsze. Chrystus mówi: „Oddaj mi wszystko. Chcę nie tyle twojego czasu, pieniędzy i pracy, ile *ciebie*. Nie przychodzę do ciebie, aby męczyć twoją grzeszną naturę, ale by ją zabić. Żadne półśrodki nic tu nie pomogą. Nie zależy mi na przycianianiu gałązek — chcę ściąć całe drzewo. Nie chcę leczyć zęba zniszczonego próchnicą, ale chcę go wyrwać. Poddaj mi całe go siebie — wszystkie pragnienia, zarówno te, które wydają ci się niewinne, jak i te, o których wiesz, że są niewłaściwe. Ja dam ci nową naturę — moją naturę — a wtedy moja wola stanie się twoją”.

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Przewodnik starszego zboru

ADWENTYSTYCZNY PRZEWODNIK STARSZEGO ZBORU
ZAWIERAJĄCY WSKAZÓWKI CO DO PLANOWANIA KAZAŃ I NABOŻEŃSTW

Wrzesień
2001 •
Piąta
sobota

Temat kazania *Czy postanowicie przestać?*

Nie macie czego się obawiać. Inwestujcie swoje środki tam, gdzie będą się przyczyniać do szerzenia dobra. Rozsiewajcie promienie światła w najciemniejszych częściach świata. Nie ma mowy o porażce w tym dziele.

Myśl dnia

„Chrystus oddał dla was wszystko, a co wy Mu dajecie? On prosi, byście oddali mu serca. Oddajcie je, gdyż należą do Niego. On prosi o wasze umysły. Oddajcie je, gdyż należą do Niego. On prosi o wasze pieniądze. Oddajcie je, gdyż należą do Niego. »Nie należycie do siebie samych; drogoście bowiem kupieni«. Bóg chce mieć was i to, co wam dał. Niech słowa psalmisty będą wyrazem tego, co czujecie: „Wszystko do Ciebie należy i z Twojego daliśmy Tobie” (Ellen G. White, *The Publishing Ministry*, s. 119).

Wstęp do zbierania darów

„Wszystko należy do Boga. Wszystkie dobre rzeczy, których doświadczamy, są owocem Bożej miłości. W swojej ogromnej miłości Bóg Ojciec dał Jezusa Chrystusa, najlepszy dar niebios, a z Nim jakżeby nie miał darować nam wszystkiego? W swoim miłosierdziu i niewysłowionej miłości nie tylko zaspokoił potrzeby naszej duszy, ale także nie zapomniał zadbać o to, czego potrzebują nasze ciała. On uczynił nas swoimi szafarzami i wyposażył nas w swoje dary, ale dziesięciny i dary zarezerwował dla rozwoju Jego dzieła. On nie prosi nas, byśmy oddali Mu je dlatego, że nie może się bez nich obyć, bowiem posiada bogactwa, których nie jesteśmy w stanie sobie wyobrazić. Domaga się ich raczej dlatego, by dać nam, jako szafarzom, okazję do naśladowania Go w Jego dobroczynności. On ofiarował nam największy dar, jaki mógł ofiarować, dar o nieskończonej wartości. W zamian prosi odbiorców Jego wielkiej miłości, by zwrócili Mu część tego, co im ofiarował” (Ellen G. White, „Practical Instruction”, *The Home Missionary*, 1 XII 1894).

Tekst biblijny i pieśni

Mat. 6, 19-24

Pieśń _____

Pieśń _____

Opowiadanie dla dzieci *Podejmowanie decyzji*

Nauka: „Nikt nie może dwom panom służyć, gdyż albo jednego nienawidzić będzie, a drugiego miłować, albo jednego trzymać się będzie, a drugim pogardzi. Nie możecie Bogu służyć i mamonie” (Mat. 6,24).

Nie możecie zjeść swojego ciastka i jednocześnie mieć je nadal. Nie możecie być jednocześnie w Gdańsku i w Zakopanem. Nie możecie służyć dwóm panom. Musicie dokonać wyboru.

Edward Albert Christian George Andrew Patrick David, znany jako książę Windsoru, wiedział, że takie decyzje nie są łatwe. Kiedyś musiał podjąć bardzo trudną decyzję.

Edward, urodzony 23 czerwca 1894 roku, miał zostać w przyszłości królem Anglii. Kiedy jego ojciec, król Jerzy V, zmarł, Edward odziedziczył tron imperium brytyjskiego.

Nie minął rok, a młody król musiał podjąć jedną z najtrudniejszych decyzji w swoim życiu. Albo zostanie królem Anglii, albo poślubi Wallis Simpson. Nie mógł jednocześnie poślubić kobiety, którą kochał, i zachować królewski tron. Prawa i zwyczaje kraju nie pozwalały, by król poślubił rozwiedzioną kobietę. Edward poprosił o pozwolenie, ale kiedy odmówiono mu, musiał podjąć decyzję.

— Poślubię panią Simpson i abdykuję — postanowił. 11 grudnia 1936 opuścił tron, mówiąc: — Nie mógłbym pełnić moich królewskich obowiązków tak, jak bym tego chciał, bez pomocy i wsparcia kobiety, którą kocham.

Do tej pory zdania są podzielone co do tego, czy Edward podjął słuszną decyzję. Jednak faktem jest, że musiał ją podjąć, a czyniąc to pokazał, co jest dla niego najważniejsze w życiu.

Każdego dnia podejmujemy decyzje. Niektóre z nich są mało znaczące i wskazują na to, co lubimy bardziej, a co mniej. Inne są bardzo ważne i objawiają, któremu panu służymy.

Krzysztof musiał wybrać między posiadaniem nowego samochodu a rozpoczęciem studiów w seminarium. Wybrał chrześcijańskie wykształcenie. Czy postąpił mądrze?

Katarzyna grała na skrzypcach w orkiestrze. Dyrygent postanowił, że będą ćwiczyć w piątkowe wieczory, aby przygotować się do ważnego koncertu. Powiedział Katarzynie, że musi ona uczestniczyć w próbach, gdyż w przeciwnym razie nie będzie mogła wystąpić w koncercie. Kasia postanowiła nie zagrać. Czy podjęła słuszną decyzję?

Każdego dnia dobrze zastanów się, zanim podejmiesz jakiegokolwiek decyzję!

Plan kazania *Czy postanowicie przestać?*

I. WPROWADZENIE

Ci z was, którzy od niedawna są w Kościele, mogą czuć się zakłopotani sprawą pieniędzy. Słyszeliście, że zbawienie jest darmo, z łaski, a potem nagle kaznodzieja zaczyna mówić o dziesięcinach — dziesięciu procentach waszego dochodu, a ponadto o dobrowolnych darach. Mówi, że ci, którzy nie oddają dziesięciny, okradają Boga! I tu nasuwa się ważne pytanie.

II. CZY ODDAWANIE DZIESIĘCINY JEST BIBLIJNĄ I CHRZEŚCIJAŃSKĄ ZASADĄ?

- A. Stwierdzenie pierwsze: Dziesięcina była oddawana jeszcze przed nadaniem prawa na Synaju, więc jest tak stara, jak małżeństwo i sobota (I Mojż. 28,20-22).
- B. Stwierdzenie drugie: Dziesięcina należy do Boga (III Mojż. 27,30; Mal. 3,8-10).
- C. Stwierdzenie trzecie: Dziesięcina nie zbawia chrześcijanina, ale też nie zostanie on odrzucony przez Boga z powodu nieoddawania dziesięciny.
- D. Stwierdzenie czwarte: Oddawanie dziesięciny nie jest jedynym obowiązkiem chrześcijanina (Mat. 23,23).
- E. Być może macie zamiar zrezygnować z przychodzenia do Kościoła, bo nie chcecie oddawać dziesięciny, lub nie rozumiecie, dlaczego musicie oddawać tak dużo.

III. ZASADA ROZWOJU

- A. Nasz tekst sugeruje, że Bóg będzie nam błogosławił, jeśli oddamy Mu to, co do Niego należy. Dodatnimi stronami takiego podejścia jest to, że:
 - 1. Po pierwsze, oddawanie dziesięciny uczy ofiarności, dawania. Sprawia, że przestajemy się wymawiać, iż niewiele możemy dać, więc nie dajemy nic.
 - 2. Po drugie, dzięki dziesięcinie mamy podstawowy plan systematycznej dobroczynności.
 - 3. Po trzecie, dzięki posłuszeństwu woli Bożej doznajemy zadowolenia.
- B. Kaznodzieja nie może nikogo zwolnić od oddawania Bogu wyznaczonego minimum. Nikt nie ma prawa pozbawić was błogosławieństw, jakie Bóg chce na was zesłać, gdy z wiarą czynicie to, czego On od was wymaga.
- C. Stwierdzicie, że w miarę wzrostu waszych dochodów dziesięć procent wyda się wam małą częścią. Jedną z najradośniejszych chwil w waszym życiu będzie ta, w której ofiarujecie na dzieło Boże sumę, jakiej kiedyś nigdy byście nie przeznaczyci na ten cel.

- D. Czy możemy przestać mówić o pieniądzach? Nie możemy, dlatego że:

IV. BUDŻET KOŚCIELNY OPIERA SIĘ NA ZASADZIE SŁUŻBY

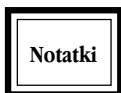
- A. Nasz Kościół prowadzi szpitale, domy dziecka, szkoły, wyższe uczelnie i seminaria duchowne. Wysyłamy misjonarzy, którzy prowadzą ludzi do Chrystusa, pomagają im budować zbory, służą chorym i głodnym, kształcą tych, którzy nie mają dostępu do wiedzy i pomagają tym, którzy w nieszczęściu zostali pozostawieni samym sobie. Te instytucje i ci ludzie są zależni od naszej ofiarności.
- B. Przyglądając się budżetowi zborowemu musimy zadać sobie pytanie, do czego wzywa nas Bóg, pragnąc zaspokoić potrzeby zboru.
- C. Nie wolno nam zapominać, że w budżecie zborowym jedną z najważniejszych pozycji jest działalność misyjna.

V. ZASADA OFIARNOŚCI JEST PODSTAWĄ BUDŻETU ZBOROWEGO

- A. Jezus powiedział: „Dawajcie, a będzie wam dane” (Łuk. 6,38). Chrześcijański rozwój jest bezpośrednio związany z tym, jak gospodarujemy naszymi materialnymi dobrami.
- B. Mat. 25,14-30 przekonuje nas, że sposób korzystania przez nas z dóbr materialnych w znacznym stopniu zadecyduje o tym, co zostanie nam powierzone w przyszłości.
- C. Jeśli nie oddajemy dziesięciny na dzieło Pańskie, to nigdy nie ofiarujemy temu dziełu naszych serc (Mat. 6,21).
- D. Jednym z błogosławieństw, jakie otrzymujesz dzięki oddawaniu dziesięciny i darów, jest to, że stajesz się chrześcijaninem, który się rozwija.

VI. PODSUMOWANIE

Możecie postanowić, że przestaniecie przychodzić do zboru albo możecie dawać i rozwijać się. Co będzie dla was korzystniejsze?

.....

.....

.....

.....

.....

Przewodnik starszego zboru

ADWENTYSTYCZNY PRZEWODNIK STARSZEGO ZBORU
ZAWIERAJĄCY WSKAZÓWKI CO DO PLANOWANIA KAZAŃ I NABOŻEŃSTW

Rezerwa
2001 •
XXXXX
sobota

Temat kazania „*Jak ja zlitowałem się nad tobą*”

„Pan powiedział: »Błogosławieni miłosierni, albowiem oni miłosierdzia dostąpią« (Mat. 5,7). Nigdy miłosierdzie nie było tak bardzo potrzebne, jak dzisiaj. Wokoło nas pełno jest ubogich, nieszczęśliwych, uciśnionych, smutnych i umierających ludzi” (Ellen G. White, *Reflecting Christ*, s. 227).

Myśl dnia

„Serce ludzkie jest z natury zimne, nieczułe, bez miłości. Jeżeli odznacza się miłosierdziem i przebaczeniem, to tych wartości nie czerpie z siebie, lecz otrzymuje je od Ducha Bożego, wywierającego nań swój wpływ. »Miłujmy więc [Boga], gdyż On nas przedtem umiłował« (I Jana 4,19)” (Ellen G. White, *Nauki z góry błogosławienia*, s. 25).

Wstęp do zbierania darów *Bóg prosi o to, co należy do Niego*

Bóg nie tylko uważa dziesięcinę za należącą do niego, ale także wskazuje jej określone przeznaczenie. Wyraźnie powiedział, że ma Mu zostać zwrócona (III Mojż. 27,30). On nie domaga się jej za wszelką cenę. Nie odbiera jej siłą od tych, którzy ją zatrzymują, choć miałby dość siły, aby ją odebrać (Mat. 28,18). On wierzy w naszą uczciwość. Pragnie naszej miłości i szacunku dla Niego za to, co dla nas uczynił (Efez. 2,1.4-8).

Tekst biblijny i pieśni

Mat. 18,21-35

Pieśń _____

Pieśń _____

Opowiadanie dla dzieci *Miłosierdzie nagrodzone*

Nauka: „Błogosławieni miłosierni, albowiem oni miłosierdzia dostąpią” (Mat. 5,7).

Wiele lat temu, kiedy w Ameryce Północnej trwała wojna między białymi osadnikami a Indianami, jeden z osadników został wzięty do niewoli przez pewne indiańskie plemię. Prowadzono go wiele mil przez lasy, góry i doliny do ziemi, której nie znał. W końcu długa wędrówka dobiegła końca. Indianie pozostawili go w szałasie i odeszli.

Przez kilka godzin biały człowiek rozmyślał i czuł się bardzo przygnębiony. Przypuszczał, że Indianie naradzają się, jakie tortury mu zadać. Myślał o swojej żonie i dzieciach, którzy zostali sami na gospodarstwie, skazani na ciężką pracę i ubóstwo.

Jednak jego myśli przerwał odgłos kroków. W drzwiach szalasu stanął Indianin. Położył palec na ustach nakazując białemu człowiekowi milczenie. Potem wręczył mu strzelbę, trochę żywności i powiedział:

— Chodź za mną. Jestem twoim przyjacielem.

Przez chwilę biały człowiek wahał się. Może to jakiś podstęp? Zastanawiał się, jak postąpić. Jednak postanowił podjąć ryzyko i poszedł za Indianinem, ponieważ z jego twarzy wyczytał, że mówi prawdę. Po cichu wymknęli się z szalasu i zniknęli między drzewami. Szli dwa dni i dwie noce, a gdy weszli na szczyt pewnej góry, Indianin wskazał rozpościerającą się przed nimi dolinę i zapytał:

— Znasz tę dolinę?

— O, tak! Już tutaj kiedyś byłem — odpowiedział biały człowiek. — Tam, za horyzontem, jest mój dom.

— Tak — powiedział Indianin. — Wiele lat temu okazałeś mi miłosierdzie. Byłem słaby, nie miałem co jeść i pić. Wielu ominęło mnie i nie pomogło mi, ale ty uratowałeś mi życie. Teraz odpłacam ci tym samym.

Po tych słowach Indianin odszedł.

Tak jest. Oplaca się być miłosiernym dla bliźnich. Nie tylko w tym życiu otrzymamy odpłatę, ale Jezus wynagrodzi miłosiernych także w przyszłym, wiecznym życiu. W domu przeczytajcie w Mat. 25,31-40, co Jezus powiedział o nagrodzie dla miłosiernych. Módlmy się, by Bóg poruszył nasze serca, tak byśmy byli miłosierni dla bliźnich.

Plan kazania „*Jak ja zlitowałem się nad tobą*”

I. WPROWADZENIE

- A. Przypowieść o niemilosiernym słudze ilustruje w negatywny sposób (???) prawdę zawartą w błogosławieństwie dla miłosiernych (Mat. 18,32-33).
- B. „Jak ja zlitowałem się nad tobą” (w. 33). Morał tej przypowieści można wyrazić następująco: „Biada niemilosierdnym, albowiem oni nie potrafią przyjąć Bożego miłosierdzia”. Jeśli miłosierdzie Boże nie pobudza naszych serc do okazywania miłosierdzia bliźnim, to znaczy, że nie przyjęliśmy Bożego miłosierdzia.
- C. „Błogosławieni miłosierni, albowiem oni miłosierdzia dostąpią”. Są przynajmniej trzy rzeczy związane z tym błogosławieństwem, które powinny zwrócić naszą uwagę. Każdą z nich można opisać pojedynczym słowem.

II. WYJAŚNIENIE MIŁOSIERDZIA

Pamiętajcie, że w tych błogosławieństwach Jezus nie mówi o siedmiu różnych grupach osób, ale opisuje siedem różnych cech doskonałości, jaką pragnie widzieć w każdym człowieku. Jed-

nak zanim Jezus polecił te cechy innym, sam je objawił. Jego życie jest komentarzem do ewangelicznych błogosławieństw.

- A. Chrystus był cierpliwy wobec błędzących, upadających i niemądrych. Był wdzięczny i łaskawy wobec ludzi szczerego serca. Andrzej przyprowadził do Jezusa Szymona, swojego brata. Nie patrząc na jego porywczosć i nieokrzestanie Jezus powiedział mu, kim stanie się w przyszłości: „Ty jesteś Szymon, syn Jana; ty będziesz nazwany Kefas (to znaczy: Piotr)” (Jan 1,42). Na tym polega miłosierdzie — być uprzejmym, łaskawym, wdzięcznym i życzliwym wobec bliźnich, zwracać uwagę na pozytywne rzeczy, zamiast na negatywne.
- B. Chrystus z całego serca przebaczył tym, którzy Go skrzywdzili. Jego wielka miłość do grzeszników wyrażała się w tym przebaczeniu. Na krzyżu modlił się o przebaczenie dla oprawców (Łuk. 23,34). Na tym polega miłosierdzie — przebaczać po to, by zawrócić złączyńcę ze złej drogi.
- C. Chrystus współczuł sercem i czynem wszystkim tym, którzy potrzebowali pomocy „wielkiego pasterza owiec” (Hebr. 13,20). Piotr podsumował Jego życie mówiąc, że „chodził, czyniąc dobro i uzdrawiając wszystkich opętanych przez diabła, bo Bóg był z nim” (Dz. 10,38). On też powiedział swoim naśladowcom: „Chorych uzdrawiajcie, umarłych wskrzeszajcie, trędowatych oczyszczajcie, demony wyganiajcie; darmo wzięliście, darmo dawajcie” (Mat. 10,8). Być miłosiernym to znaczy być podobnym do Chrystusa.

III. OBJAWIENIE MIŁOSIERDZIA

Jacy ludzie są naprawdę miłosierni? Nie są to ci, którzy wylewają morze łez nad grzechami i nieszczęściami świata, ale poza emocjami nie potrafią wyrzesać z siebie żadnego konkretnego działania. Sentymentalizm i łatwość okazywania wzruszenia to jeszcze nie miłosierdzie. Aby być prawdziwie miłosiernym, trzeba objawiać, przynajmniej w jakimś stopniu, Chrystusowy sposób myślenia i Chrystusowego ducha wobec tego twardego, niemiłego świata, który tak mało wie o Zbawcy i tak mało ma z Nim wspólnego.

- A. Jeśli jesteśmy miłosierni na sposób Chrystusowy, będziemy okazywać bliźnim Chrystusową łaskawość. Jak Chrystus, będziemy widzieć w ludziach to, co najlepsze.
- B. Jeśli jesteśmy miłosierni na sposób Chrystusowy, będziemy okazywać Chrystusowego ducha przebaczenia. Będziemy skłonni przebaczać, dalecy od chowania urazy, dzięki mocy Ducha Świętego wyrzucimy nienawiść z naszych serc i będziemy błogosławić tych, którzy nas przeklinają oraz modlić się za tych, którzy nas prześladują.

- C. Jeśli jesteśmy miłosierni, jak Chrystus jest miłosierny, będziemy służyć ludziom tak, jak On służył. Czy w naszych sercach jest choćby iskierka Jego miłości dla zgubionego i umierającego świata? Czy jest w nas choćby najmniejsza cząstka miłosierdzia i współczucia, jakie wypełniają serce Chrystusa?

IV. DOBRODZIEJSTWO MIŁOSIERDZIA

„Błogosławieni miłosierni”. Jakie dobrodziejstwo jest obiecane miłosiernym? „Albowiem oni miłosierdzia dostąpią”. Błogosławieństwem dla miłosiernego człowieka jest to, że przyjmuje miłosierdzie w takim samym stopniu, w jakim okazuje je innym. Ogólnie znaną i sprawdzającą się w praktyce zasadą jest to, że prześladowanie nigdy nie prowadzi do tolerancji, nienawiść — do miłości, a okrucieństwo — do uprzejmości. Zazwyczaj przyjmujemy to, co dajemy. Jeśli sami okazujemy miłosierdzie bliźnim, wówczas potrafimy także przyjąć miłosierdzie od Boga.

- A. Aby przyjąć to błogosławieństwo, trzeba być podobnym do Chrystusa w Jego sposobie sądenia. To oznacza, że mamy być łaskawi, szczodrzy i życzliwi. Biblia podaje wiele mądrych wskazówek co do takiej właśnie postawy (zob. Mat. 7,2; Jak. 2,13).
- B. Aby przyjąć to błogosławieństwo, trzeba być podobnym do Chrystusa w Jego przebaczeniu. Duch zemsty szkodzi temu, kto jest mściwy. Jezus uczy, że musimy przebaczać, abyśmy sami potrafili przyjąć przebaczenie (Mat. 6,14.15). Jedna z prośb zawarta w Modlitwie Pańskiej brzmi: „Odpuść nam nasze winy, jak i my odpuszczamy naszym winowajcom” (Mat. 6,12). Duch odpłaty nie pozwala nam przyjąć przebaczenia, a brak miłosierdzia wobec bliźnich odgradza nas od miłosierdzia Bożego.
- C. Aby przyjąć to błogosławieństwo, trzeba być podobnym do Chrystusa w Jego współczuciu. W opowiadaniu o dobrym Samarytaninie Jezus odpowiedział na pytanie: „Kto jest moim bliźnim?” Kiedy zakończył opowiadanie, słuchacze byli zmuszeni odpowiedzieć: „Ten, który się ulitował” (Łuk. 10,36.37).

V. PODSUMOWANIE

W obrazie sądu, który znajdujemy w dwudziestym piątym rozdziale Ewangelii Mateusza, do kogo Jezus powie: „Pójdźcie, błogosławieni Ojca mego, odziedziczcie Królestwo, przygotowane dla was od założenia świata” (w. 34)? Powie to do tych, którzy okazywali miłosierdzie bliźnim. A do kogo powie: „Idźcie precz ode mnie, przekłęci, w ogień wieczny” (w. 41)? Do tych, którzy nie okazywali miłosierdzia.